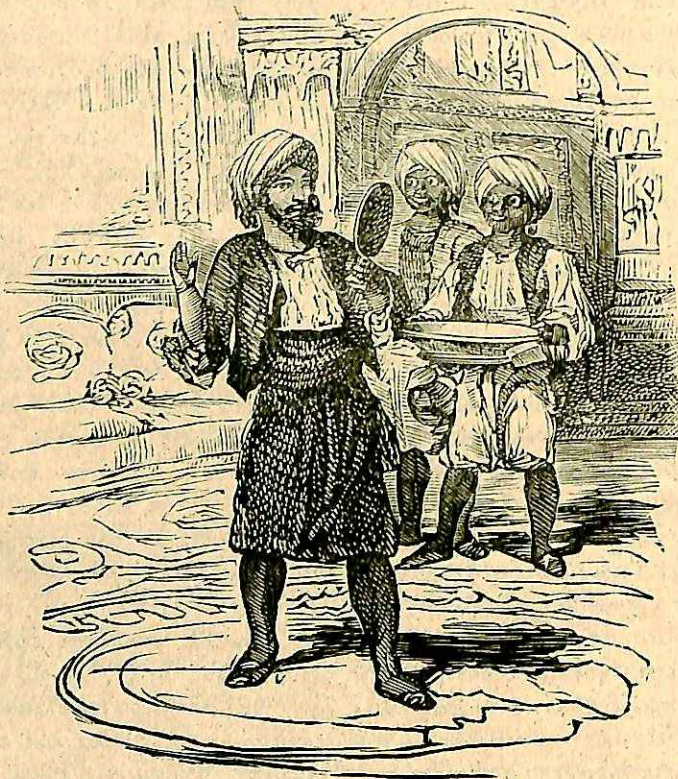

γασμένον ὥστε καίτοι παρείχεν ἐλευθερίαν κινήσεως εἰς ὅλον τοῦ τὸ σῶμα, ἦτο συγχρόνως τόσῳ στερεῶς ὥστε οὔτε λόγχη οὔτε ξίφος ἠδύνατο νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Δαμασκινὴ σπάθη, ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἐκ βελούδου θήκης συνεπλήρου τὴν πολεμικὴν ἀποσκευὴν τοῦ ἡμετέρου ἥρωος. Ἀφοῦ ἐνεδύθη, διευθύνετο πρὸς τὴν θύραν ὅτε δούλος τις μαῦρος τῷ ἐνεχείρισεν ἐκ μέρους τῆς οἰκοδεσπίνης λεπτὸν μεταξωτὸν μανδήλιον, καὶ τῷ διεβίβασε συγχρόνως τὴν πληροφορίαν ὅτι ἔρχεται νὰ σπογγίσῃ ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου μανδήλιου διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ αὐθωρεὶ καὶ τὸ μελαγχροινὸν χρῶμα καὶ ἡ γενειάς.

Τρεῖς ἵπποι πολυτελῶς ἐπισαγμένοι, ἀνέμενον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας· ὁ Σαῖτ ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ὠραιότερου καὶ τοῦ μᾶλλον θυμοειδοῦς, οἱ ἵπποκόμοι τοῦ ἵππευσαν τοὺς ἄλλους δύο, καὶ ὅλοι ὁμοῦ διευθύνθησαν πρὸς τὸν τόπον τῶν ἀγῶνων.

Ἡ συνάθροισις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀνδρειοτέρων νέων τῆς Βαγδάτης, μεταξύ δὲ αὐτῶν δὲν ἀπηξίουσαν νὰ συναγωνισθῶν εἰς τὸν δρόμον ἢ τὴν λόγχην καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ τοῦ καλίου.

Ὅταν ὁ Σαῖτ παρουσιάσθῃ εἰς τὸ στάδιον, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου βεζύρου ἔτρεξε καλπάζων εἰς συνάντησίν του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινων φίλων, καὶ ἀφοῦ ἐχαίρετίσεν εὐγενῶς τὸν νέον, τὸν ἐκάλεσε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνάς των, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα του· ὁ Σαῖτ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ γνωρισθῇ ἀπὸ τοῦδε, καὶ ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὅτι ὠνομάζετο Ἀλμανζόρ καὶ ἦρχετο ἐκ Καῖρου, ὅτι ἐταξείδευε μεταβαίνων εἰς Μέκκαν καὶ ὅτι τόσῳ εἰ-

Ο ΣΑΙΤ ΕΚΥΤΤΑΤΕΝ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΟΠΤΡΟΥ ΛΙΜΟΛΙΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΞΕΝ ΒΑΥΤΟΝ (Σελ. 151).

χον ἐπαινέσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰ ὅπλα ἐπιτηδεύματα τῶν νέων τῆς Βαγδάτης ὥστε δὲν ἐδίστασε καὶ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἠρέσκατο εἰς παρομοίας ἀσκήσεις νὰ παρεκτῆς ὁδοῦ του, ὅπως λάβῃ μέρος ἂν τὸν ἐδίδε εἰς τοὺς ἀγῶνάς των.

Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ χάρις τοῦ Σαῖτ· Ἀλμανζόρ τὸν κατέστησαν ἀμέσως εὐπροσδεκτον. Χωρὶς τήσῃσι περισσοτέρας πληροφορίας, τῷ παρῶν

λόγχην καὶ τὸν πρῶτον ἐκλεῖψαν τῶν δύο στρατοπέδων διότι ἡ ὁμήγουρ

ρεῖτο εἰς δύο ὁμοαἰ ὁποῖαι ὡφεύοντο ἀγωνισθῶν πρῶτα μία κατὰ τῆς καὶ κατόπιν ἐκ μόνος κατὰ μόνον.

Ἀλλὰ, ἐὰν τὸ κτικὸν ἐξωτερικὸν Σαῖτ ἐπροκάλεσε προσοχὴν ἐπ' αὐτὴν ἡ ἡλικία ἐπὶ τὸν βαθμὸν, ὁ δὲ δυνήθη νὰ ἐπιδείξῃ τὴν θαυμασίαν τητὰ του. Ὁ ἵππος ἦτο ταχύτερος τοῦ ἡμετέρου, καὶ ἡ σπᾶρ ἐλάμπεν εἰς τὴν τοῦ ὡς ἀστραπὴν χειρίζετο τὸ δόρυ ὡς ἐκράτει πρὸς τὸν ἀντικείμενον καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἐκρήσεις τοῦ ἵππου του, τὰ βέλη του ἐφάνησαν εἰς τὸν σκοπὸν τόσον ἀσφαλῶς ὡς ἐὰν οἱ τοῦ ἐστηρίζοντο ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸν κοινὸν μετὰ τῶν συντρόφων του.

Ἐκαμε τινὰ ἀνδραγαθήματα, ὁ Σαῖτ ἐφάνη εἰς τὴν κονίστραν καὶ ἐνίκησεν ἀλληλοδια τοὺς μᾶλλον διασήμους πολεμιστὰς τοῦ αὐτοῦ στρατοπέδου, τοῦθ' ὅπερ τῷ παρέσχε ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ἀνακηρυχθῇ παμπηφεὶ ὁ γὸς τῶν ἀγῶνων.

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ὅλην τὴν Βαγδάτην ἐγένετο λόγος παρὰ περὶ τοῦ νέου καὶ ὠραίου. Ὅσοι τὸν εἶδον, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ

θέντες, ἐκάλουν λόγον περὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων του, τῆς κομψότητός του, τῆς ἀνδρείας του κτλ. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν, καὶ πολλάκις αὐτὸς ὁ Σαῖτ ἐνθουσιασμένος ἤκουε τοὺς ἐπαίνους τοῦ φθίνοντος καὶ τοῦ καταστήματος τοῦ Καλοῦμ-Μπέκ. Ἐλυποῦντο μόνον διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν κατοικίαν τοῦ εὐγενούς Ἀλμανζόρ, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὸν νεαρὸν ἵππεά, ἡύξανεν ἐτι μᾶλλον τὰ θέλητρα τὰ ὁποῖα τὸ πρόσωπόν του, ἐξερεθίζον τὴν κοινὴν περιέργειαν, ἐνέπνεε.

Κατὰ τοὺς ἐπομένους ἀγῶνας, ὁ Σαῖτ εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μαγίσσης ἐνδυμασίαν καὶ ὅπλα ὠραιότερα ἢ τὴν πρῶτην ἡμέραν. Τὴν φορὰν αὐτὴν, οἱ περισσότεροι κάτοικοι τῆς Βαγδάτης συνωθούντο εἰς τὰ περίξ τῆς κονίστρας, καὶ ὁ καλίου δὲ αὐτὸς ἠθέλησε νὰ θεωρήσῃ τοὺς ἀγῶνας ἐκ τινος παραθύρου τοῦ παλατίου του. Καθὼς ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, καὶ αὐτὸς ἐθαύμασε τὴν ἰκανότητα τοῦ Σαῖτ, ὅταν δὲ οἱ ἀγῶνες ἐτελείωσαν, ἠξίωσε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν νικητὴν διὰ τῆς βασιλικῆς του χειρὸς βαρεῖαν χρυσὴν ἄλυσσον, ὡς δαῖμα τῆς ἐννοεῖται νὰ τὸν βλάψωμεν διόλου. Ὁ Σαῖτ δὲν ἔχουσε λοιπὸν τίποτε νὰ φοβώμεθα, ὡς δαῖμα τῆς ἐννοεῖται νὰ τὸν βλάψωμεν διόλου.

Ἐπὶ τέσσαρας ἡδὴ μῆνας ὁ Σαῖτ ἐπροκάλεε διὰ τῶν ἀθλῶν του τὸν θαυμασμὸν τῆς πόλεως, ὅτε ἐσπέραν τινὰ, ἐπανερχόμενος οἴκαδε ἐκ τῶν ἀγῶνων ἤκουσε φωνὰς τῶν ὁποίων ὁ ἦχος τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Πρὸ αὐτοῦ ἐβιάζον βραδέως τέσσαρες ἄνθρωποι κρυφομιλοῦντες. Ὁ Σαῖτ ἐηκολούθει νὰ προχωρῇ ὅταν αἴφνης ἀνεγνώρισεν, ὅχι ἄνευ ἀνησυχίας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι συνδιέλογοντο εἰς τὴν μυστηριώδη διάλεκτον τῆς φυλῆς τοῦ Σελίμ. Γνωρίζων τὰς συνηθείας των, ἐσκέφθη

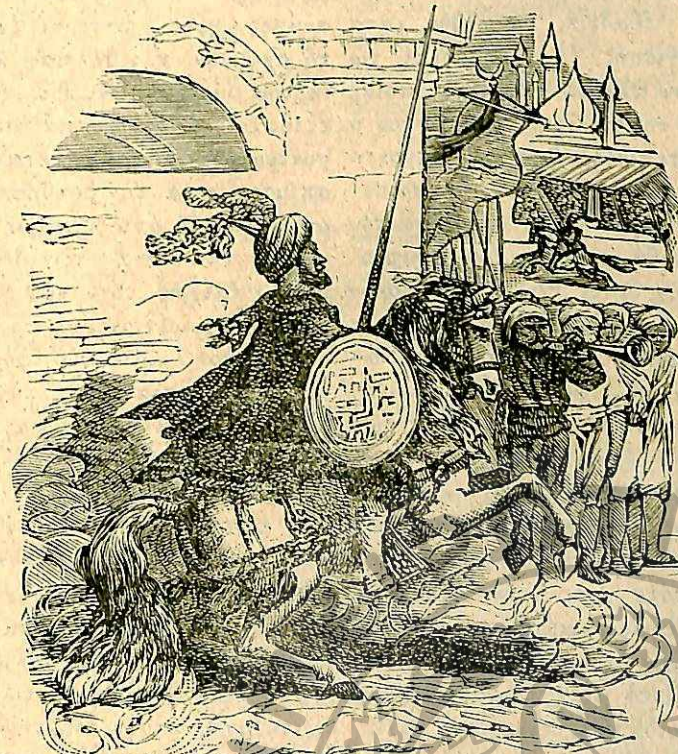
πρὸς στιγμὴν ὅτι εἰσῆλθον διὰ νὰ διαπράξωσι κλοπὴν τινὰ, ἡ πρώτη του δὲ κίνησις ἦτο ν' ἀπομακρυνθῇ ταχέως ἀπὸ τειούτων ληστῶν, σκεφθεὶς ὅμως ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἴσως δυνατόν νὰ παρακωλύσῃ τοὺς κηκοὺς σκοπούς των, ἥλλαξε γνώμην καὶ ἐπλησίασε περισσότερον προσπαθὼν νὰ ἀκούσῃ τὴν συνωμοσίαν των.

Ἄλλος ἄγορας, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνων τὴν διευθύνσιν αὐτὴν πρὸς τὸν σύντροφόν του· ἀπόψε, μετὰ τοῦ βεζύρου.

— Καλὰ! εἶπεν εἰς ἄλλος, ὁ βεζύρης δὲν με τρυφᾷ, διότι φαίνεται μέτριος πολεμιστὴς διὰ τὸν καλίου ὁμοῦς τὸ πρᾶγμα διαφέρει, διότι εἰς τὸν καλίου καὶ θὰ εἴνε καλὰ ὡπλισμένος, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ τὸν παρακολουθῶν καὶ ἀρκετοὶ σαματιφύλακες.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ὅχι, ἀπήντησεν ὁ τρίτος, διότι ὁσάκις τὸν συνάντησαν καὶ τὸν ἀνεγνώρισαν τὴν νύκτα, ἦτο πάντοτε μόνος μετὰ τὸν μέγαν βεζύρην ἢ τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον του. Δὲν ἔχουσε λοιπὸν τίποτε νὰ φοβώμεθα, ὡς δαῖμα τῆς ἐννοεῖται νὰ τὸν βλάψωμεν διόλου.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ὁ θάνατός του ἡμπορεῖ νὰ μᾶς κοτίσῃ ἀκριβὰ καὶ προτιμότερον θὰ εἴνε νὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν διάκρινσίν μας διὰ νὰ λάβωμεν ὅσα λύτρα θέλομεν. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον προτείνω ἐγὼ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπὸν μας χωρὶς κινδύνου. Νὰ προσποιηθῶμεν κατὰ μέτωπον ψευδὴ προσβολὴν καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ τὸν συλλάβωμεν ἐκ τῶν ὀπίσθεν διὰ τῆς θηλείας. Δὲν ὁμιλῶ περὶ τοῦ συντρόφου τοῦ αὐτοῦ ἐκρέμασεν ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὥστε θὰ κάμωμεν καὶ

Ο ΣΑΙΤ ΔΙΗΓΟΥΝΘΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΙΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ (Σελ. 152).

ἡμεῖς τὸ κέφι μας καὶ θὰ πνίζωμεν ἓνα βεζύρην.
— Σωστό! εἶπον οἱ ἄλλοι τρεῖς γελῶντες διὰ τὴν βάναντον αὐτὴν εὐφυῖαν. Εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ὁ γέρω-Σαίτ, δὲν θὰ κάμῃ ὠραιότερον κατόρθωμα. Δοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, εἰς τὰς ἑνδεκα, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγορᾶς, προσέθηκε χαμηλοφώνως. Καὶ ἀποχωρισθέντες ἔλαβον ἕκαστος ἰδίαν διεύθυνσιν.

Περιδεῆς δι' ὅσα ἤκουσεν, ὁ Σαίτ ἐσκέφθη κατ' ἄρχῃς νὰ σπεύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ εἰδοποιήσῃ τὸν καλὴν περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὅποιον διέτρεχεν. Ἀλλ' ἐνῷ ἐβιάζετο, τῷ ἦλθον κατὰ νοῦν οἱ λόγοι τῆς μαγίσσης. Ἀνεμνήσθη τί τῷ εἶχεν εἰπῇ περὶ κακῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας εἶχε διαβίβασθαι πρὸς τὸν καλὴν περὶ αὐτοῦ ὁ Καλοῦμ· ἐσυλλογίσθη ὅτι πιθανὸν θὰ τὸν εἰρωνεύοντο διὰ τὰς ἀποκαλύψεις του ἢ μᾶλλον θὰ προσεποιούντο ὅτι διακρίνουν διάθεμα τυχοδιώκτου ζητοῦντος νὰ παρεισαχθῇ πλησίον τοῦ καλίου. Καὶ ἐὰν τὸν ἐφυλάκιζον διότι ἐγνώριζε περισσότερα ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν; . Ὁ Σαίτ ἀνέστειλε τὸν δρόμον του καὶ ἔκρινεν ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸ ζῆφός του ὅπως σώσῃ προσωπικῶς τὸν καλὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ληστῶν.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καλοῦμ-Μπέκ, ὁ ἥρως μας ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων ἐνὸς τζαμίου καὶ ἀνέμενε μέχρι τῆς νυκτός. Διευθύνθη τότε πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγορᾶς, παρατηρήσας δὲ εἰς τὸ μέσον περίπου αὐτῆς βαθεῖαν τινα γωνίαν τοίχου, ἐκρύβη ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον. Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ ὅποιοι παρατήρουν τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, διέκριναν δύο σκιὰς προχωροῦσας βραδέως καὶ μετὰ περισκέψεως. Ὁ Σαίτ ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε ὁ καλὴς καὶ ὁ βεζύρης, ὅταν ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν δύο χεῖρας καὶ δύο ἄλλαι σκιαὶ ἔσπευσαν ἀμέσως ἐκ τινος στενῆς παραπλεύρου ὁδοῦ. Οἱ τέσσαρες λησταί, διότι ἀναμφιβόλως ἦσαν αὐτοί, ἐψιθύρισαν ὀλίγας λέξεις καὶ ἐχωρίσθησαν, τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐτοποθετήθησαν ὅχι μακρὰν τοῦ Σαίτ, ἐνῷ ὁ τέταρτος, ἐνεδρεύων, περιεπάτει κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς συντρόφους του τὴν προσέγγισιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους περιέμενον.

Μόλις εἶχε διέλθῃ ἡμίσεια ὥρα, βήματα ἀντήχησαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀγορᾶς. Ὁ

ἐνεδρεύων ἐξέβαλε συμπεφωνημένην κραυγὴν, οἱ τρεῖς λησταὶ ἐξῆλθον ἐκ τῆς κρύπτης των. Πραυτὰ ὅμως ὁ Σαίτ, ἐξαγαγὼν τὴν δαμασκήν σπάθην του, ὤρμησε κατὰ τῶν ληστῶν μετὰ χύτητα κεραυνοῦ, κραυγάζων δυνατὰ. «Θάνατος θάνατος! εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ μεγάλου Χαροῦν καὶ διὰ τῆς πρώτης προσβολῆς ἐξήπλωσε ἓνα εἰς τοὺς πόδας του. Δύο ἄλλοι ἠσυχολοῦν νὰ κρατήσωσι καὶ ἀφοπλίσωσι τὸν καλὴν τὸν ὅποιον εἶχον κατορθώσῃ νὰ συλλάβωσι διὰ τὴν θηλειᾶς. Ὁ Σαίτ ὤρμησε κατ' αὐτῶν μετὰ σαύτης ὁρμῆς, ὥστε δι' ἐνὸς κτυπήματος ἔκοτῃς τὸ σχοινίον τῆς θηλειᾶς καὶ τὴν χεῖρα τοῦ ἐκ τῶν δύο ληστῶν. Εἰς τὴν κραυγὴν τὴν ὅπου ἐξέβαλεν ὁ ἀκρωτηριασθεὶς, ὁ ἄλλος ἐκ τῶν συντρόφων ὅστις ἐμάχετο μετὰ τοῦ βεζύρου σπευσε διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἢ τὸν ἐκδικήσῃ· ἀλλ' ὁ καλὴς, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὸν Σαίτ εἶχεν ἐτέλους ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν, ὁ ἀνδρεὺς Χαροῦν ἀνέμιχθη τότε εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ἐγγχειρίδιόν του τὸ ἐβύθισε μέχρι τῆς λαιμῆς εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἐφορμηθέντος. Ὁ τέταρτος ληστὴς ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἡ δὲ θέσις ἔμεινεν ἐλευθέρᾳ· ὁλόκληρος ἡ μάχη δὲν διήρκεσε πλὴν τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ! αὐτὸ καταντᾷ ἀπίστευτον, εἶπεν ὁ καλὴς προχωρῶν πρὸς τὸν ἥρωά μας, καὶ αὐτὴ ἡ παράτολμος προσβολὴ καὶ αἰφνιδία εὐτυχὴς ἐπέμβασίς σου, μὲ ἐκπληκτοῦν. Ἀλλὰ πῶς γνωρίζεις ποῖος εἶμαι καὶ ποῖα ἔμαθες τὰ σχέδια τῶν ἀθλίων αὐτῶν;

— Ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν, ἀπεκρίθη ὁ Σαίτ, εὐρισκόμην ὑπόψιν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐλ-Μαλέκ, καὶ δὲ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν ἐνώπιόν μου καὶ ὡμίλει εἰς διάλεκτον τὴν ὁποίαν ἔμαθα ἄλλοτε. Συναρπάζοντες μετὰ τῶν νὰ σᾶς συλλάβουν αἰχμαλώτους καὶ φονεύσουν τὸν βεζύρη. Δὲν εἶχον κατὰ νῦν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ εὐρεθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπευαν νὰ σᾶς προσβάλλουν. Ἦλθα, καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, κατώρθωτα νὰ σᾶς σώσω.

— Εὐχαριστῶ. καλέ μου νέε, εἶπεν ὁ Χαροῦν, ὁ τόπος αὐτὸς δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ μακροχρόνιον συνομιλίαν, καὶ διὰ τοῦτο λάβε τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ καὶ φέρε μας ἐκ νέου αὐτὸ αὐριὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἀνέσει περὶ τοῦ συμβάντος αὐτοῦ καὶ περὶ σοῦ, καὶ θὰ ἴδωμεν τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν διὰ σέ. Ἀς ἀναχω-

σωμεν, βεζύρη, διότι τὸ μέρος δὲν εἶνε ἀσφαλὲς καὶ ἐκεῖνος ὁ ἴποιος διέφυγε δύναται νὰ ἐπανεῖλθῃ μετὰ περισσοτέρους συντρόφους. Ἀρκούν αὐτὰ δι' ὑπόψιν, αὐριὸν δὲ θὰ καθιρώσωμεν τὰ πάντα.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Χαροῦν. ὁ δὲ βεζύρης πρὶν ἀπομακρυνθῇ μετὰ τοῦ κυρίου του, ἐπλησίασε τὸν Σαίτ καὶ ἐγγχειρίζων αὐτῷ βαρὺ βελάντιον, τῷ εἶπε: «Λάβε αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν, καὶ αὐριὸν θὰ ἐπανεῖλθωμεν.»

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν, ὁ Σαίτ ἐπανεῖλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προῖσταμένου του, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς μετὰ ὕβρεις ἀπὸ τῶν ἀπληστον ἔμπορον ὅστις ἐνόμιζεν ἤδη ὅτι ὁ ὑπάλληλός του εἶχε φύγῃ, καὶ ὑπελόγιζε γογγύζων τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς θὰ ὑφίστατο.

Ἐν τούτοις ὁ Σαίτ ὅστις εἶχεν ὑπολογίσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του, καὶ τὸ εὖρε

πλουσίως ἐφωδιασμένον, ἤρπνε τὸν Καλοῦμ νὰ ὑβρίζῃ ἐλευθέρως, διότι ἦτο ἀσφαλὲς πλέον ὅτι ἡδύνατο ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του· ὅταν ὁ ἔμπορος ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ, ὁ Σαίτ χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του, ἠρκέσθη νὰ τῷ εἴπῃ καθὰ καὶ συντόμως, νὰ εὖρῃ ἄλλον ὑπάλληλον διότι αὐτὸς εἶχε πλέον βαρυνθῇ τὴν ὕβρειν του καὶ τὰς προσβολὰς του καὶ ὅτι ἐσκόπει ν' ἀπέλθῃ αὐθωρεῖ. «Δύνασαι, εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον μετὰ βλέμματος ὑφίστης περιφρονησεως, δύνασαι νὰ κρατήσῃς τοὺς μισθοὺς μου. Δὲν μοὶ ὀφείλεις τίποτε· ὕγιαίνεις». Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τῆς θύρας χωρὶς ὁ Καλοῦμ, ἄφωνος ἐξ ἐκπληξέως, νὰ σκεφθῇ νὰ ἀντιταθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΡΑΦ.

(Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΛΟΥΦ)

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἦτον κανατᾶς. Ἐκατοικοῦσεν εἰς ἓνα μικρὸ σπιτάκι μέσα εἰς αὐλὴν. Εἶχεν ἓνα γαῖδαρον ποῦ τὸν ἔλεγαν Μάρκον, καὶ ἓνα πετεινὸν ποῦ τὸν ἔλεγαν Κουκουρίκον. Ὁ Μάρκος ἦτον καλὸν καὶ ὑπομονητικὸν ζῶν, μόνον ὀλίγον ὀκνηρόν, καὶ διὰ τοῦτο καμμίαν φορὰν τὸν ἐρράβδιζεν ὁ κύρ Ἀντώνης διὰ νὰ περιπατῇ· ἀλλέως ἐπερνοῦσε καλὴν ζωὴν, διότι ὁ κύρ Ἀντώνης δὲν τὸν ἐκτυποῦσε χωρὶς ἀνάγκης καὶ ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ μὴ πεινᾷ καὶ νὰ μὴ διψᾷ.

Ὁ Μάρκος καὶ ὁ Κουκουρίκος εἶχαν φιλίαν καὶ ἀγάπην μεταξύ των. Ὅταν ὁ Μάρκος, φορτωμένος κανάταις, στάμναις καὶ λαγήναις, ἔδβαινε μετὰ τὸν κύρ Ἀντώνη, ὁ Κουκουρίκος ἔμενεν εἰς τὴν αὐλὴν στενοχωρημένος καὶ ἐπερίμενε μετὰ ἀνυπομονησίαν ὅταν νὰ γυρίσουν. Ὅταν ἔβλεπε πάλιν τὸν Μάρκον ἔτρεχεν ἀπὸ μακρὰν διὰ νὰ τὸν ἀπαντήσῃ καὶ ἐφώναζεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Καὶ ὁ Μάρκος ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι καὶ ἐκτυπῶν ἐσκυπτε καὶ ἐχάδευε τὸν Κουκουρίκον.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς ἦτον ἓνα σανιδένιον χώρισμα, καὶ αὐτὸ ἦτον τὸ ἀγούρι τοῦ Μάρκου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπερνοῦσεν ὁ Μάρκος τὴν νύκτα, ἀλλὰ δὲν ἦτον ποτὲ μόνος· εἶχε καὶ σύντροφον. Καὶ ποῖος ἦτον ὁ σύντροφος; Ὁ ἀγαπημένος φίλος του ὁ Κουκουρίκος. Ὅταν ἦτον ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν, ὁ Κουκουρίκος ἀνέβαινεν εἰς τὴν ράχιν τοῦ Μάρκου καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἀνεβασμένος ὅλην τὴν νύκτα ὡς ὅπου ἔδβαινε ὁ ἥλιος, καὶ ὁ Μάρκος ἦτον πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι ἔχει τὸν φίλον του κοντὰ του.

Μίαν Κυριακὴν ὁ Μάρκος ἐπεριπατοῦσε ἀργά, ἀργά εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἔκαμνε τὰ αἰγινιδάκια του μετὰ τὸν Κουκουρίκον. Ἦξευρεν ὅτι δὲν θὰ ἔβγουν νὰ πουλήσουν καὶ εἶπε: «Φίλε μου, ἔρχεσαι νὰ ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν ἔξω εἰς τὰ χωράφια; Ὁ Μάρκος εἶπε: «Ἐρχομαι» εἶπεν ὁ Κουκουρίκος καὶ ἐβγήκαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς καὶ ἀρχισαν νὰ περιπατοῦν. Εἰς τὸν δρόμον ποῦ πήγαιναν ὁ

Μάρκος εύρισκε καὶ ἔτρωγε χορταράκια καὶ ἄλλαις πρασινάδαῖς, καὶ ὁ Κουκουρίκος ἐσκάλιζε τὴν γῆν καὶ εύρισκε σκουληκάκια καὶ σπειράκια.

Ἐκεῖ ποῦ περιπατοῦσαν ἀπάντησαν ἕνα λάκκον. Ὁ Μάρκος δὲν ἐπρόσεξε καὶ εἰσῆλθε μέσα εἰς τὸν λάκκον. Ἐκαμε νὰ ἐβγῇ, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε. Ὁ Κουκουρίκος εἶδε κακὸν καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἐτρεχεν ἄνω κάτω ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ; Ἐξέφυγε ἀφ' οὗτος τὸν Μάρκον καὶ τρεχάτος πηγαίνει καὶ εύρίσκει τὸν κύρ Ἀντώνη. Ἐφώνησε τὸν ἐτραβοῦσεν ἀπὸ τὰ φορέματά του. Ὁ κύρ Ἀντώνης ἦτο καθισμένος εἰς τὴν θύλην τῆς αὐλῆς εἰς τὸν ἥλιον ἐπειδὴ ἦτον χειμῶνας. Ὅταν εἶδε τὸν πετεινὸν χωρὶς τὸν ὄνυχον τοῦ ἐφάνη παράξενον. Ἀπὸ τοῦτο καὶ ἀπὸ τὰ καμώματα τοῦ Κουκουρίκου ἐκλάμβανε πῶς κατὰ τρέχει καὶ ἐσηκώθη. Ὁ Κουκουρίκος ἐμπρός, ὁ κύρ Ἀντώνης ὀπίσθην εἰς τὸν λάκκον καὶ ἤρταν τὸν καίμενον γαῖδαρον. Ὁ κύρ Ἀντώνης τὸν ἔβλεπεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ οἱ τρεῖς μαζῇ, ἐμπρός ὁ Κουκουρίκος καμαρωμένος καὶ εὐχαριστήσιμος, εἰς τὴν μέσην ὁ Μάρκος καὶ ὕστερα ὁ κύρ Ἀντώνης, ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Κουκουρίκου.

Ἐπέραςε κάμποσος καιρὸς καὶ μίαν νύκτα ἐμῆκε κρυφὰ μία νιφίτσα διὰ νὰ φάσῃ τὸν Κουκουρίκο, ποῦ ἦτον, καθὼς πάντοτε, ἀνεβασμένος εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Μάρκου. Ὁ Κουκουρίκος τρομαγμένος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ ἐξύπνησεν ὁ Μάρκος. Ἡ νιφίτσα ἐχρηιάσθη καὶ ἔτρεξε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ὁ Μάρκος ἐπρόφθασεν, ἐσήκωσε καὶ τὰ ὀπίσθια τοῦ πόδια καὶ ἐκλότσησε τὸσον δυνατὰ τὴν νιφίτσα, ποῦ ἔμεινε σκοτωμένη εἰς τὸν τόπο.

Λ Κ'.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Τί φανερώνει αὐτὸς ὁ μῦθος; Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀφίνει νὰ τὸ ἐννοήσῃς ἀγαπητοί της μικροὶ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀγαπηταὶ της μικραὶ ἀναγνώστριαι, καὶ προσκαλεῖ αὐτοὺς πένψωσιν ἐγγράφως τὰς κρίσεις των, μέλλουσα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν καλλίστην αὐτῶν.

ΑΥΡΙΟΝ... ΑΥΡΙΟΝ...

Μικρὰ μικρὰ καὶ κομψὴ δεσποινυλλίς ἐπέταξε πλησίον τῆς λίμνης τῶν κύκνων ἐντὸς τοῦ Ἀνακτορικοῦ κήπου, ὡραίαν πρωίαν τῆς ἀνοιξέως.

«Χαῖρε, λαμπρή. ατε ἡλιε, ὡραία φύσις, χαῖρε! ἔλεγε μετὰ χαρὰς καὶ ἐξηκολούθει νὰ πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ἐπὶ τῆς χλόης, ὀλόκληρον σύνταγμα μυρμηκῶν κατεγίνετο εἰς ἐργασίας μετὰ δραστηριότητος καὶ φιλοπονίας μυρμηκικῆς.

«ὦ! ὦ!! ἀνεφώνησε σκωπτικῶς ἡ δεσποινυλλίς, ποῖοι εἰσθε σεῖς αὐτοῦ κάτω. σιγχαμένα κατάμαυρα ζωῦφια, ποῦ ἀπ' ἐδῶ ὑψηλὰ φαίνεσθε ὡς μία κηλὶς ἐπάνω εἰς τὴν δροσερὰν χλόην; Τί βλακίαι εἰν' αὐτές! Τρέχετε ἐπάνω κάτω τάχα ὅτι ἐργάζεσθε, μὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἔξυρω τί ἐργασίαν κάμνετε! Καὶ ἔπειτα εἶνε σήμερον καιρὸς δι' ἐργασίαν; Ἐλᾶτε μαζί μου νὰ πηδήσωμεν καὶ νὰ χορεύωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Εὐμορφὴ μου κόρη, ἀπεκρίθη μετὰ πι-

κρίας γέρων μύμηξ, καταγινόμενα νὰ κτίσῃ κατοικίαν ἁγερὰν.

— Κατοικίαν στερεάν! Καὶ τί νὰ τὴν κατασκευάσῃς; παρακαλῶ;

— Νὰ ἱποθῇ εὐσωμεν τὰς ζωοτροφίας διὰ τὸν χειμῶνα, καὶ νὰ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ ἔλθῃ ἡ νύξ, ἡ καταιγίς, ἡ χιλιὰς, τὸ ψῦγ.

— Ἀ! τί κάθεσθε καὶ μου ψάλλετε; Ἐλάτε τὸν λαμπρότατον τοῦτον ἥλιον προβλέπετε τὸσας συμφορὰς.

— ὦ! ὦ!! ὑπέλαβον πολλοὶ μύμηκες ῥοντες κάρφη καὶ ἄλλα διάφορα μικρὰ πράγματα πολὺ μικρότερα τοῦ σώματός των, βέβαια ἡλιος εἶνε λαμπρότατος καὶ θερμὸς τῶρα, νὰ ἰδοῦμεν μεθαύριον.

— Χαίρετε! χαίρετε!! φρονιμώτατοι καὶ ἔχετε ὑγίειαν! ἀνεφώνησεν ἡ μωρὰ δεσποινυλλίς. Καθὼς βλέπω ἡμεῖς δὲν συνέννοούμεθα, δὲν φωνοῦν αἱ ἰδέαι μας... χαίρετε.

Καὶ δι' ἐνὸς ὁλματος ἐπέταξεν εἰς τὸ λα-

τὸν ἄνθος τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης νυμφαίας.

Οἱ μύμηκες ἔσεισαν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν εἰπον τίποτε.

Ἐν τούτοις ὁ καύσων ἐγένετο ἐπαισθητότερος καὶ εἰς τὸν ὀρίζοντα συνεπυκνούντο νέφη ἀπειλητικά.

Καὶ οἱ μὲν μύμηκες ἐξηκολούθουν ἐργαζόμενοι μετὰ σπουδῆς, ἡ δὲ δεσποινυλλίς ἐχοροπήδα ταλαντευομένη ὑπὸ τῆς δροσερᾶς αὔρας.

Ἀλλὰ περὶ λύχνων ἔφας τοῦτέστι τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνάπτομεν τοὺς λύχνους, οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δεσποινυλλίδος ἐθαμβώθησαν ὑπὸ λάμψεως ἣτις οὐδ' ὅλως ὁμοιάζετο πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. Βροντᾷ τὴ τρομερὰ ἡκούσθη καὶ ἡ δεσποινυλλίς ἀνεσκίρτησεν ὑπὸ φόβου καὶ παρευθὺς βροχὴ ῥαγιδιοτάτη ἐξέσπασεν ἐκ τοῦ μέσου τῶν μαζύων συννέφων.

Σκότος βαθύτατον, πείσσα!

Ἡ δύσμοιρος δεσποινυλλίς ἔχασε καὶ τὴν ζωηρότητά της καὶ τὴν εὐθυμίαν της καὶ μόλις φωτισζομένη ὑπὸ τῶν συγνῶν ἀστραπῶν προσεπάθει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατάρθωσε νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῆς ὕγρας χλόης. Ἐκεῖ πλησίον βλέπει σκοτεινὸν ὑπόγειον, ὁρμᾷ εἰς αὐτὸ καὶ λιποθυμεῖ...

Τὰ σιγχαμένα κατὰ μυχὸν ζωῦφια ἐκάθητο εἰς τὸ βαθύτατον μέρος τῆς μυρμηκικῆς των καὶ ἐδείπνουν εὐθυμα καὶ παιδρὰ χωρὶς νὰ τα μέλη περὶ τῆς βροχῆς.

Μικρὸς μύμηξ προχωρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ προφυλάξεως μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς μυρμηκικῆς καὶ προσκόπτει εἰς ἄμορφον μικρὸν ὄγκον καθυγρον καὶ ψυχρόν.

— Μάνα μου! τρέχετε! Τί πράγμα εἶνε τοῦτο; ἀνεφώνησεν ἔντρομος.

Αἰφνης ἡ καταιγίς εἶπε παύσῃ, καὶ ἡ γλυκυτάτη σελήνη ἐμειδία ἀπὸ τοῦ λάμποντος οὐρανοῦ.

Οἱ μύμηκες ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς τοῦ συναδέλφου των ἔδραμον ἐντρομοὶ καὶ αὐτοί. Καθὼς δὲ εἶδον τὸν ἄμορφον ἐκείνον ὄγκον ἀνεκίχχασαν σκωπτικῶς. — Ἀ! ἄ! ἄ! Νὰ τὴν ἡ εὐμορφὴ δεσποινυλλίς.

Οἱ καγχασμοὶ τῶν μυρμηκῶν ἐξωγόντησαν τὴν λιποθυμὸν δεσποινυλλίδα, ἣτις ἀνεφώνησε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς:

— Ποῦ εἰμαι; ποῦ ἔπεσα;

Ἐπειτα αἰφνης ἀναγνώρισασα τοὺς μαύρους ἐργάτας εἶπε:

— Ἀ! λυπηθῆτέ με, ἀδελφια, μὴ με φάγετε, ὡς παρακαλῶ! μὴ με διώξετε, μὴ με...

— Καὶ τί μας ἐνόμισες; λαφρόμυαλη; εἶπεν ὁ πρωῒνος γέρων μύμηξ. Ὅστις ἐργάζεται λυπεῖται τὸν πλησίον του. Ἐ! σεῖς αὐτοῦ, τί κάθεσθε καὶ χάσκετε; Πιάστε τὴν καὶ συρτέ τὴν μέσα νὰ μὴ παγώσῃ.

Οἱ μύμηκες ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἔσωσαν τὴν δεσποινυλλίδα εἰς τὸν θερμὸν διάδρομον καὶ τῆς ἔδωκαν νὰ φάγῃ ὀλίγον.

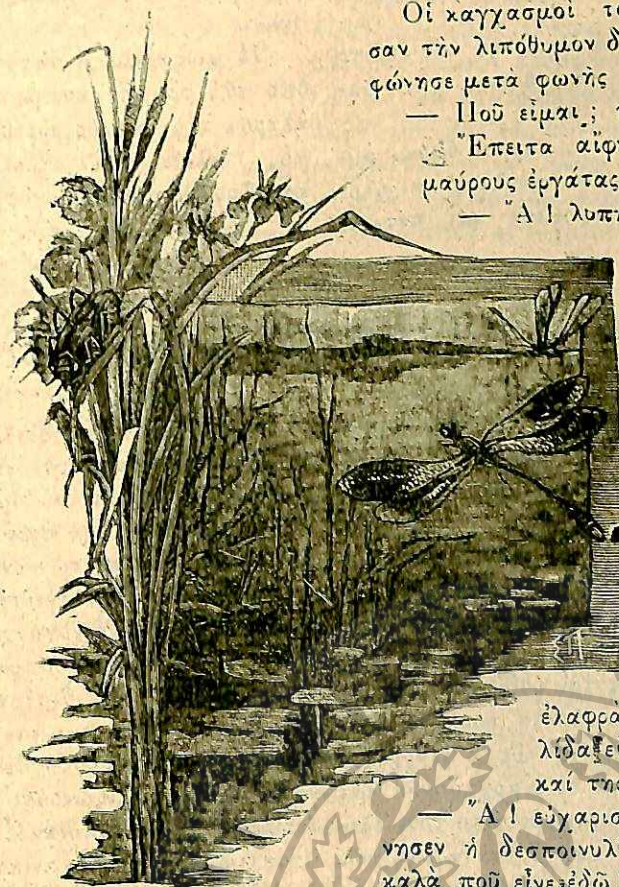
— Ἀ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινυλλίς συνελθοῦσα. Ἀ! τί καλὰ ποῦ εἶνε ἐδῶ! Τί καλὰ ποῦ ἐλέγετε!

Τί εὐτυχία νὰ προνοῇ κανεὶς τὸ πρωῒ καὶ νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐσπέραν καὶ νὰ κτίσῃ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἔχῃ νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα! Θέλετε νὰ με μάθετε νὰ κτίσω καὶ ἐγὼ μίαν καλύβην; ἀλλὰ χωρὶς νὰ κοπιάσω πολὺ.

— Μαλιστα, μαλιστα, μετὰ χαρὰς ἀπεκρίθησαν οἱ νεώτεροι μύμηκες προθύμως, ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι ἀντήλλασον βλέμματα καὶ μειδιάματα πονηρά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωῒ πρωῒ οἱ μύμηκες ἐπ' ἐλάττω τὰ ἔργα των. Ὁ θέλων νὰ τρώγῃ ὀφείλει νὰ ἐργάζεται.

Ἐπρεπε νὰ κάμωσι τινὰς ἐπισκευὰς, νὰ διορθώσωσι βλάβας τινὰς τῆς βροχῆς. Πᾶσα ἡμέρα ἔχει καὶ τὸν κόπον της.

μαῦρος μεταχειρίζεται μαῦρο σαποῦνι καὶ ὁ λευκὸς λευκόν . . .

Τὸ δύστηνον παιδίον κατέφευγεν εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αὐλῆς καὶ ἔκλαιε καὶ συνέστρεφε τὸ μαντήλιόν του εἰς τὰς χεῖράς του· οἱ δὲ μεγάλοι μαθηταὶ διήρχοντο ἔμπροσθέν του καὶ τὸν περιέπαιζον λέγοντες διαφόρους πειρακτικὰς ἀστειότητας.

Ἐνίοτε ὅτε τὸν παρεφορτώνοντο, τῷ ἤρχετο ὁρεῖς νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς χειροτονήσῃ διὰ τῶν στιβαρῶν γρόνθων του καὶ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ὅτι ἔχουσι καὶ οἱ μιγάδες καρδίαν καὶ γρόνθους.

Ἀλλὰ πάντοτε ἐκρατεῖτο, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου πράγματος ἤθελε νὰ κερδήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ θὰ ἀφήσῃ τοὺς ἀστείους συμμαθητάς του νὰ βαρυνθοῦν ἀφ' οὗ ἔβλεπον ὅτι αὐτὸς οὐδόλως προσέχει εἰς τὰς ἀνοησίας των.

Καὶ πράγματι κατάρθρωσεν εἰς βραχύτατον χρόνον νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου, ἔγινεν ὁ πρῶτος μαθητὴς τῆς τάξεώς του.

Παράδοξον! ἀφ' ἧς ἡμέρας οἱ συμμαθηταὶ του εἶδον ὅτι ὁ Βαλρὺ ἦτο ἀνώτερός των εἰς τὰ μαθήματα, παρευθὺς μετέβαλον τρόπον· ἔπαυσαν καὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ τὰ σκώμματα καὶ αἱ ἀνόητοι ἀστειότητες. Εἰς μάλιστα ἐκ τῶν μεγάλων μαθητῶν, τὸν προσεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ παίζωσι.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας πάντες ἐπέζητησαν φιλίαν του.

— Φίλοι μου, εἶπε πρὸς αὐτούς, ἐξ αἰτίας ἐπέρασά ἕνα μῆνα ὁλόκληρον ἄθλιον καὶ λεινόν. Ἐπίτηδες μοῦ τὰ ἐκάνετε ὅλα διὰ νὰ μὲ γυμνάσῃτε νὰ συνειθίσω εἰς τὸ κεινόν; Ἄν εἴνε αὐτὸ τὸ πρῶτον μάθημα Λυκείου, εἴνε πολὺ σκληρὸν μάθημα. Ἐγὼ εἰμίζον ὅτι ὡς ξένον θὰ μὲ περιποιηθῇτε καὶ θὰ φιλοξενήσῃτε μετ' ἀγάπης καὶ προθυμίας. Ἀνὴρ ἡπατήθη. Τώρα ὅμως ἀφ' οὗ εἴμεθα φίλοι, τρέψατέ μου νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλὴν λικήν. Τοῦ λοιποῦ νὰ φέρεσθε καλλίτερον τοὺς νεοφερμένους. Οἱ λευκοὶ νὰ μὴ πειράζωσι τοὺς μαύρους, καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐξευτελίζουσιν, δὲ τέλος πάντων καὶ εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρου τὰ λευκὰ καὶ τὰ μαῦρα ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀξίαν. Τὸ λογύδριον τοῦτο τοῦ μιγάδος κατεγοήτευσεν τοὺς συμμαθητάς του, οἵτινες ἀνωμολόγησαν ἡττάν των.

Ἐκτοτε δὲ ὁ Βαλρὺ ἡγάπατο καὶ ἐλατρεῖτο ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Λυκείου . . .

Διατὶ νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς; [Ἐκ τῶν τῆς Δευλῆας Χανούμ] Π. Ι.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

Ὁ Δεκέμβριος, ξεψυχᾷ, εἶνε ἡ τελευταία του ἡμέρα δηλαδή, καὶ ἡμεῖς ἀντὶ νὰ φανοῦμεν ὀλίγον εὐγενεῖς, ὅπως πρέπει, εἰς παλαιὸν μᾶς φίλον ὁποῖος φεύγει, ἀπ' ἐναντίας τὸν προπεμπόμενον τὸν ταλαίπωρον γέροντα μὲ κάθε λογῆς θόρυβον ὡσάν νὰ ἦτο ἀποτυχὼν ὑποψήφιος. Καὶ ἐνῶ εἰς παρομοίας περιστάσεις συνήθως λυπούμεθα καὶ κλαίουμεν, ὅμως σήμερον εἰς ὧν τὰ πρόσωπα εἶνε ζωγραφημένη ἡ χαρὰ. Ἡ χαρὰ ὅχι διότι φαίνεται ὅτι κάτι ἐκερδίσαμεν, ἢ διότι ἀπεφύγαμεν ἀπὸ κάτι κακὸν καὶ ὀλέθριον, ἀλλὰ μίαν χαρὰ ἀλλόκοτος ἡ ὁποία φαίνεται νὰ σοῦ λέγῃ.

«Α! τέλος πάντων, ἀπόψε φεύγει ὁ Δεκέμβριος καὶ αὐρίον ξημερώνει νέος χρόνος ποῦ μᾶς φέρνει . . . » Καὶ τί μᾶς φέρνει; Τὸ ἄγνωστον. Καὶ ὅμως δι' αὐτὸ τὸ ἄγνωστον ὁ καίμενος ὁ Δεκέμβριος σφαλεῖ τ' αὐτιά του νὰ μὴ ἀκούσῃ τί τοῦ φάλλομεν.

Καὶ τί σκληροὶ φαινόμεθα. Ξεύρομεν ἀπὸ πτόμον θὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖ μαζεῖν ὅλοι οὗτοι ἔρμου γεμίζουσι, πλημμυρίζουσι κατὰ γὰρ ἀπὸ κόσμον. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, κορίτσια καὶ γέροντες, ὅλοι ἐκεῖ τὸν περιμένουν γέλιο εἰς τὸ πρόσωπον, μὲ ἕνα παιγνιδάκι εἰς τὸ χέρι, μίαν σφυρίκτραν, μίαν τράχαν. Ξεῖν ὅτι ἀπὸ 'κεῖ θὰ περάσῃ ὁ καίμενος ὁ γέρων Δεκέμβριος μὲ τόσας χιλιάδας χρόνια ὡς τὴν ῥάχιν μὲ τὸ βαρὺ του ἔπανωφόρι ἀπὸ γυναικίον ῥωσσίας, τ' ἄσπρα κάτασπρα γένεια του, καὶ σακούλες εἰς τὸν ὥμό του μίαν ὑπὲρ γεμάτην μίαν πίσω ἀδειανή, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ νὰς ἀπὸ 'μᾶς ἔχει δύο σακούλες καθὼς ἔγραψα τοὺς μύθους τοῦ ὁ μακαρίτης πρόπαππός μου σωπος. Καὶ ὅχι πῶς καὶ ὁ Δεκέμβριος γὰρ τῆς σακούλες του ὅπως καὶ 'μεῖς, ὅχι. Αὐτὸς τὴν γεμάτην ἔχει ὅλας τὰς λύπας ποῦ μᾶς

ἐνῶ ἡ ἄδεια εἶχε ὅλα τὰ καλὰ καὶ τὰς εὐχαριστήσεις ποῦ μᾶς ἄφησεν ὁ καίμενος.

*

Καὶ ὅμως μαζί μὲ τὸ χαρούμενον πλῆθος ποῦ ἀνεβοκατεβαίνει, μὲ τὰς ἐμμορφας κυρίας μὲ τὰ λαμπρά των ἐνδύματα, καὶ τοὺς νέους τοῦ συρμοῦ ποῦ μετροῦν μὲ τὴν τρίχα πόσῃ πλατὺ πρέπει νὰ εἴνε τὸ πανταλόνι των, ἀναβαίνει καὶ ἕνα πτωχό-παιδο, ὁ Μανώλης ὁ υἱὸς τῆς Κυρᾶ Κώσταινας.

Εἶνε ὡς δεκατριῶν χρόνων παιδί καὶ μοναχο-γυιός. Ὁ πατέρας του ὁ μάστορ-Κώστας ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐπειδὴ ἤκουε ὅτι ἐκεῖ ἔγιναν πολλοὶ πλούσιοι καὶ ἄφησε τὴν γυναῖκα του μὲ τὸν Μανώλη. Ἀπὸ τότε, εἶνε τώρα τρία χρόνια, ζοῦνε μὲ τὸ ξενοδούλεμα τῆς μητέρας καὶ σπουδάζει καὶ ὁ Μανώλης. Ζοῦνε, καὶ ὁ Θεὸς ξέρεי πῶς ζοῦνε καὶ πόσες φορές ἀναγκάσθηκε ἡ μάνα νὰ μείνῃ νησιτικὴ διὰ νὰ πάρῃ κἀνὴν βιβλίον τοῦ Μανώλη. Ἐκεῖνον ἔχει ἔσθον κόσμον καὶ θέλει νὰ τὸν κάμῃ ἄνθρωπον διὰ νὰ τὸν ἔχῃ μίαν μέρα στολίδι τῆς.

Βλέπει καὶ ὁ Μανώλης τὰ βάσανα ποῦ ὑποφέρει ἡ καίμενη ἡ μάνα του καὶ θέλει καὶ αὐτὸς νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ ὅτῃ μπορεῖ τὴν βοηθεῖ εἰς τὴν δουλειά της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, παραμονὴ πρωτοχρονιάς, ἐσυλλογίσθη πῶς μπορούσε νὰ πάῃ καὶ αὐτὸς νὰ ξενοδουλέψῃ.

— Ἀς πάγω, ἐσκέφθηκε, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού καὶ πάντα θὰ βρεθῇ κάποιος νὰ μὲ στείλῃ σὲ κἀνὴν θέλημα ἢ νὰ τοῦ πάγω τίποτε σπιτί του. Ἔτσι θὰ βγάλω μίαν δραχμὴν καὶ θὰ μωρέσω ν' ἀγοράσω τῆς μάνας μου μίαν βασιλόπητα. Καὶ τί χαρὰ ποῦ θὰ ἔχῃ ἡ καίμενη ἡ μανοῦλά μου.

Ἀνέβαινε λοιπὸν συλλογισμένος καὶ ἐκύταζε δεξιά καὶ ἀριστερὰ εἰς τὰ καταστήματα, τί ὡραῖα καὶ πολυτελῆ πράγματα εἶχαν ἐκθέσῃ διὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιάς. Τῆς ὡραίας κοῦκλες μὲ τὰ ἔσθονα μαλλιά καὶ τὰ μεταξωτὰ φορέματα, τῆς τάλπιγγες, τὰ τύμπανα, τοὺς ἀνθρωπάκους καὶ τόσα ἄλλα θαυμάσια τῆς βιομηχανίας αὐτῆς. Ἀνέβη εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τοῦ Βίλμπεργ καὶ Μπέκ καὶ ἔμεινε χωρὶς φωνῇ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί- του. Κόκκινα, πράσινα, κυανὰ βιβλία, μικρά, μεγάλα, ἐλληνικά, γαλλικά, γερμανικά, χρυσό-δετα, μὲ χρυσὰ φύλλα καὶ μὲ εἰκόνες χρωματι- σμένες. Τὰ ἐκύταζε καὶ δὲν τὰ ἐγόρτανε. Τί ὡ- ραῖα! καὶ νὰ εἶχε μερικὰ ἀπ' αὐτά! Ἀχ! καὶ νὰ εἶχαν ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» μὲ ἐκεῖνο τὸ ντροπαλὸ καὶ σεμνὸν δέσιμό τους. Νὰ διαβάσῃ τόσας ὡραίας ἱστορίας, τόσα καλὰ διηγήματα. Καὶ ἔχασκεν ὁλόκληρον ὥραν ἀπ' ἔξω καὶ ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του ἱκανοποιη- μένον διότι καὶ μόνον ἡμποροῦσε νὰ τὰ βλέπῃ.

Ἐξάρνα σταματᾷ μίαν ἄμαξα ὡραία ἀπ' ἔξω εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον, καὶ ἕνας μικρὸς ὑπηρέτης ἀπὸ ἐκείνους ποῦ λέγουν ἀκολούθους, κατεβαίνει ἀπὸ τὴν θέσιν του ποῦ ἐκάθητο δίπλα εἰς τὸν ἄμα- ξηλάτην. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ κατεβαίνει μίαν κυρία μελαγχροινὴ μὲ μεταξωτὰ μαῦρο φόρεμα. Ἀπὸ πίσω τῆς ἐκατέβησαν καὶ δύο παιδάκια ὀλί- γο μικρότερα ἀπ' αὐτὸν εἰς τὴν ἡλικίαν, κομψὰ κομψὰ ἐνδυμένα, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ.

— Τί εὐτυχισμένα παιδιὰ! ἐσκέφθη ὁ Μανώ- λης. Τώρα ἐκεῖνα θ' ἀγοράσουν τόσα ὡραῖα πράγ- ματα ἐκεῖ μέσα.

Δὲν ἐπέσπεσε πολλὴ ὥρα καὶ ἐβγήκε ἕνας ὑπάλ- ληλος τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ κρατοῦσε κατὰ τόσα μεγάλα καὶ ὡραῖα βιβλία ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐθαύμα- ζεν ὁλόκληρον ὥραν ὁ Μανώλης. Ἀπὸ πίσω ἤρ- χετο ἡ μελαγχροινὴ κυρία μὲ τὰ δύο παιδιὰ τῆς ποῦ ἦσαν κατευχαιστημένα. Ἐβλεπε τὸ προ- σωπάκι τους καὶ ἔλαμπεν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Α! τοὺς ἔκαμε ἡ μαμά τους τὰ δῶρά τους, εἶπε μέσα τοῦ ὁ Μανώλης. Καὶ μένα ποῖός θὰ μοῦ χαρίσῃ τίποτε;

Ἀνέβηκεν καὶ ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησε. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶδεν ὁ Μανώλης κάτω εἰς τὰ χεῖματα πεσμένο ἕνα χαρτοφυλάκιον. Πάει σιγά, σκύπτει, τὸ πιάνει, τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει μέσα ἕνα σωρὸ χαρτονομίσματα. Κυτάζει καλὰ ὁ Μανώλης, γιατί τοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ψέμματα, μὰ πάλι τὰ βλέ- πει, τὰ πιάνει, τὰ ξαναπιάνει καὶ δὲν τοῦ φεύ- γουν. Εἶνε δικά του. Τὰ εὐρήκε. Ω! τί χαρὰ, τί χαρὰ! Καὶ ἡ καίμενη ἡ μάνα του ποῦ ξενοδου- λεύει, ποῦ σήμερα τὸ πρωτὶ ἐλογάριαζεν ἂν θὰ ἔχουν ν' ἀγοράσουν καὶ αὐτοὶ μίαν βασιλόπητα! Καὶ μόνο μίαν! Τώρα μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ὁ Μα- νώλης ἀγοράζει ὅχι βασιλόπητα ἀλλὰ τὸν κόσμον ὅλο. Εἶχε τώρα εἰς τὰ χεῖρα του χρήματα, ἀπὸ 'κεῖνα τὰ χρωματιστὰ χαρτιά, ποῦ πρῶτα καμμιὰ φορὰ τὰ ἔβλεπεν εἰς τὰ χεῖρα κανενὸς ὅταν ἐπε- ρνοῦσεν ἀπὸ τὸ χρηματιστήριον καὶ δὲν εἰξευρε καλὰ καλὰ τί εἶνε. Φεύγει ἀπὸ 'κεῖ ἀπὸ τὴν πο- λυκοσμία καὶ τρέχει ἀλλοῦ μόνος του νὰ τὰ ἰδῇ καλὰ καλὰ, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα φόβον μὴ τὸν ἰδοῦν. Νὰ τὸν ἰδοῦν! Ἐξάρνα στέκεται ὁ Μανώλης καὶ σκέπτεται. Καὶ γιατί φοβοῦμαι νὰ μὲ ἰδοῦν; Μή- πως τὰχα κάμω κακὴν πράξιν; Ἐγὼ εὐρήκα κά- τω αὐτὰ τὰ χρήματα. Δὲν εἶνε δικά μου τώρα; Ὅποιος τὰ ἔχασε, τὰ ἔχασε. Τόσῃ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν. Θὰ πῇ πῶς τὰ εἶχε πολλὰ καὶ δὲν τὸν ἔμελε. Μὰ πάλι ἂν εἶνε κανενὸς πτωχοῦ; . . . Χά, χά, χά, φτωχὸς καὶ νὰ ἔχῃ τέτοιο ὡραῖο πορτο- φόλι καὶ τόσα πολλὰ χρήματα.

Μπᾶ! Θὰ εἶνε ἐκείνης τῆς κυρίας μὲ τὸ ἄμαξι . .

Καὶ ὁ Μανώλης ἐπήγγινε καὶ ὁλοένα ἐσκέπτετο. Ἡ μικρά του καρδιά, βασανισμένη ἀπὸ τὴν δυ-

στουχίαν μόλις εύρηκε μίαν τοιαύτην εύκαιρίαν ἀνακουφίσεως, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὴν ἀρπάσῃ ὅπως ὁ ἀσθενὴς τὸ φάρμακον τὸ ὁποῖον τοῦ δίδουν διὰ σωτηρίαν. Ὁ ἐγωῖσμός του μόλις τὸν ἄφρινε νὰ σκεφθῇ, ὅτι θὰ ἦτο κακὴ πρᾶξις ἂν ἐκράτει τὸ ξένον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ πιθανὸν νὰ ἦτο πτωχοῦ. Ἀμα ὁμως ἐσυλλογίζετο ὅτι εἶνε τῆς κυρίας μὲ τὸ ἀμάξι, ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἐπραπτε φυσικώτατα τὸ καθήκον του νὰ τὰ κρατήσῃ. Καὶ ὁμως ἡ συνειδήσις του δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε. Καὶ ἐγέλασε. Χά, χά, χά! Ἐγέλασεν, ἀλλὰ ὅσον ἐσκέπτετο τὸσον εύρισκε κακὴν τὴν πρᾶξιν του. Ἐβλεπε μόνος του ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ξένον, ἄρα τοῦ ἔλεγεν ἡ συνειδήσις του δὲν εἶνε δικόν του. Καὶ ἅμα κανεῖς κρατῇ ξένον πρᾶγμα ἐκεῖνος λέγεται κλέπτης. Ἐνθυμήθη τὴν μητέρα του ποῦ τοῦ διηγῆθη κάποτε μίαν ἱστορίαν καθὼς τὴν ἰδικήν του, καὶ πῶς ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου τὸ ἐσυμβούλευσε νὰ τὸ δώσῃ ὁπίσω.

Τί ἄλλο λοιπὸν ἦτο ἡ ἱστορία τῆς μητέρας ἐκεῖνης παρὰ συμβουλή τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ;

— Ἀλήθεια, εἶπε μέσα του ὁ Μανώλης, τὰ χρήματα εἶνε ξένα, βέβαια θὰ εἶνε ἐκεῖνης τῆς κυρίας.

Ἀνοίγει καὶ πάλιν τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ βλέπει μέσα καὶ ἕνα ἐπισκεπτήριον ποῦ ἔγραφε μὲ κάτι κεφαλαῖα γράμματα ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΛΟΥ.

— Ἀ! εἶνε ἐκεῖνης τῆς κυρίας ποῦ ἔχει τὸ μεγάλο σπίτι.

Εστάθη μίαν στιγμὴν σκεπτικὸς μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο καὶ ἀμέσως θυμωμένος σχεδὸν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του:

— Μπὰ πῶς ἦτο δυνατόν, εἶπε, νὰ συλλογισθῶ νὰ κρατήσω ξένο πρᾶγμα! Γρήγορα, Μανώλη, πήγαινε εἰς τὸ σπίτι νὰ τὸ δώσῃς.

Ἀμέσως τὸ βάζει 'ς τὰ πόδια καὶ μιὰ καὶ δυὸ φθάνει. Κτυπᾷ τὴν θύρα.

— Ποιὸν ζητεῖς; τὸν ἐρωτᾷ ἕνας ὑπηρέτης μὲ στολή.

— Τὴν κυρίαν Καλοῦ.

Ὁ θυρωρὸς τὸν ἀφῆκε νὰ ἔμβῃ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν πέρνει ἄλλος καὶ τὸν ἔφερε εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου ἦτον ἡ κυρία Καλοῦ μὲ τὰ παιδιὰ της.

Προχωρεῖ ὁ Μανώλης μὲ τὸ καπέλο στὰ χέρια.

— Τί θέλεις, μικρέ μου; τὸν ἐρωτᾷ ἡ κυρία Καλοῦ.

— Κυρία, εύρηκα ἀπ' ἔξω εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Βίλμπεργ' αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον. Εἶδα πῶς εἶνε δικό σας καὶ σὰς τὸ ἔφερα.

— Εἶδες, μαρὰ, τί καλὸ παιδί; ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Καλοῦ.

— Φαίνεται πῶς διαβάζει τὴν «Διάπλასιν» εἶπε μυστικὰ ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ πρὸς ἀδελφὸν της.

Ἡ κυρία Καλοῦ καθὼς εἶδε τὸν Μανώλη γιὰ ἄλλα καθαρὰ ἐνδυμένον, καὶ μὲ τόσοὺς γενεῖς τρόπους, εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ πολὺ, μικρέ μου, πολὺ εὐχαριστῶ. Πές μου τίνος εἶσαι καὶ ποῦ κάθῃσαι;

Τότε ὁ Μανώλης τῆς εἶπε μὲ λίγα λόγια ἱστορίαν τους. Ἡ κυρία Καλοῦ τὸν εὐχαρίστησε καὶ πάλι καὶ ὁ Μανώλης ἔφυγεν ἐνῶ ὁ υἱὸς ἔλεγεν ἀκόμη:

— Εἶδες τί καλὸ παιδί, μητέρα;

Ὁ Μανώλης, θὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Καλοῦ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ δυσηρεστημένος καὶ ἀπὸ τὴν κυρίαν Καλοῦ. Αὐτὸς ἔκαμε τὸ χεῖρ του ὡς τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἀπέδωκε τὰ ξένα. Καὶ εἶνε μὲν ἀλήθεια πῶς δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἐπαινέσῃ κανεῖς, ἀλλὰ πάλιν εἰς παρμόιαν περιστάσεις κάτι τι δίδουν καὶ μάλιστ' ὅταν εἶνε τέτοια ἡμέρα ἐπίσημος.

Καὶ ἤθελεν ὁ Μανώλης ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσέσκειάν του αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ τὸ κατῴρθωσε καὶ μὲ τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς δὲν ἐπῆγε σπίτι του.

Ἐκεῖ εὔρε τὴν μητέρα του ποῦ ἐκαθάριζε σπίτι των καὶ ἄσπριζε τοὺς τοίχους, διὰ νὰ δεχθοῦν καθαρὸι τὸ νέον ἔτος ποῦ, ποῖός ξεύρ' ἔμοιρε νὰ τοὺς ἔφερνε εὐτυχίας.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Μανώλης, ἐπῆγα ἔξω μὴνέσω νὰ κάμω κανένα θέλημα καὶ νὰ ἀγοράσω κανένα δῶρο, μὰ δὲν εύρηκα τίποτε.

— Ἐ! δὲν πειράζει, παιδί μου, καλὰ νὰ εἴσῃ, τοῦ εἶπεν ἡ Κυρία Κώσταινα.

— Μὰ ξέρεις, μητέρα, μοῦ 'τυχε καὶ κάτι ἀλλοῦ.

— Τί, παιδί μου;

Καὶ ὁ Μανώλης διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τοῦ χαρτοφυλακίου καὶ πῶς τὸ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κυρία Καλοῦ. Ἡ μητέρα του χαρούμενη ἀπὸ τὰ αἰσώματα τοῦ υἱοῦ τῆς τὸν κατεφίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλλίτερο δῶρο, παιδί μου, ἀπ' αὐτὴν πρᾶξιν σου δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ στείλῃ ὁ Θεός.

— Ναί, μὰ δὲν ἔπρεπε, μητέρα, νὰ μοῦ δώσῃ ποτε ἡ κυρία Καλοῦ; Ὁχι, πῶς τὸ θέλω, τῆς ἔδωκα πίσω τὰ χρήματά της, μὰ νὰ εἴσῃ συνειθίζουσιν, καὶ γιὰ νὰ δείξῃ καὶ ἐκεῖνη τὴν γένειά της.

— Πρέπει νὰ ξεύρεις, παιδί μου, τοῦ λέγει μητέρα του σοβαρά, πῶς κάθε καλὴ πρᾶξις τὴν ἀξίαν της ἅμα γίνεται ἀπὸ συμφέρον. καὶ ἡ ἰδική σου, ἂν τὸ ἔκαμες διὰ νὰ ἔχῃς

ἀπαίτησιν νὰ σοῦ δώσῃ ἀμοιβὴν ἔπειτα ἡ κυρία Καλοῦ, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν ἢ πρᾶξιν σου.

Ὁ Μανώλης ἐπήδησε εἰς τὸν λαϊμόν τῆς μητέρας του καὶ τὴν κατεφίλει.

— Ὁχι, μητεροῦλά μου, εἶπεν, ὅχι δὲν τὸ ἔκαμα γι' αὐτό.

Ἐφαγε, καὶ πάλιν ὁ Μανώλης μὲ τὴν αὐτὴν ἡρωϊκὴν ἐλπίδα ἐβγήκεν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους. ὁ κόσμος τότε ἦτο περισσότερος ἢ τὸ πρῶτ', πάντοτε εὐθυμος, πάντοτε χαρούμενος, πάντοτε γελαστός. Ὁ Μανώλης ἐπροσπάθησε νὰ εὔρῃ καμμίαν ἐργασίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωσε.

Ὁ ἥλιος ἔτρεχεν εἰς τὴν δύσιν του καὶ ὅσον ἡ νύκτα ἐπλησίαζε τὸσον ὁ θόρυβος ἤϋξανε. Ὁ Μανώλης ἅμα εἶδε καὶ ἔφθασεν ἡ νύκτα ἐπῆρς πάλιν τὸν δρόμον τοῦ σπιτιοῦ των. Στὸν δρόμον ὅπου καὶ ἂν περνοῦσεν ἔβλεπεν ὑπηρέτας νὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ὅλοι καὶ ἔβαστοῦσαν στὰ χέρια των. Ὅλοι ἔττελναν δῶρα εἰς τοὺς φίλους των.

— Καὶ μόνο 'ς ἐμὰς δὲν θὰ στείλῃ κανεῖς τίποτε, ἐσκέπτετο.

Ἀνοίξε τὴν θύρα, ἐμβῆκε μέσα, ἐφίλησε τὴν μάνα του καὶ ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὸ βιβλίον του.

— Ἀφῆσε, παιδί μου, τὸ βιβλίον, τοῦ λέγει ἡ μητέρα του. Ἡμέρα ποῦ εἶνε ἔλα νὰ κόψωμε καὶ 'μεῖς τὴν βασιλόπητα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου.

— Ἐχομε καὶ 'μεῖς βασιλόπητα, μητέρα; Καὶ πῶς τὴν ἀγόρασες;

— Δὲν τὴν ἀγόρασα, παιδί μου. Κάποιος καλὸς χριστιανὸς μᾶς τὴν ἔστειλε.

Κάθηνται καὶ οἱ δύο 'στὸ τραπέζι, κάνουν τὴν προσευχὴν τους καὶ πιάνει ἡ μητέρα τὸ μαχαῖρι νὰ κόψῃ τὴν πῆτα. Ἐξαφνὰ τὸ μαχαῖρι σταματᾷ προσπαθεῖ, τίποτε. Εἶχε κάτι τι σκληρὸν καὶ μεγάλο πρᾶγμα μέσα καὶ ὅχι τὸ συνειθισμένον νόμισμα. Τὴν διαχωρίζουσιν εἰς δύο τέλος καὶ ἐξάγουν ἕνα πλατὺν λευκὸν φάκελλον. Τὸν ἀνοίγουν καὶ βλέπουν ἄφωνοι ἀπὸ ἐκπληξιν ἕνα χαρτοφυλάκιον. Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ποῦ εὔρε τὸ πρῶτ' ὁ Μανώλης. Ἡ μητέρα του κυτᾷ με δακρυσμένα μάτια, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐρευνᾷ νὰ δῇ τί περιέχει. Γεμάτο ἀπὸ χαρτονομίσματα ὅπως τὸ πρῶτ', νὰ καὶ ἕνα γράμμα. Τὸ ἀνοίγουν· εἶνε τῆς κυρίας Καλοῦ· εὐλογημένη οἰκογένεια, ἡ ὁποία γράφει εἰς τὴν κυρία Κώσταιναν καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ δεχθῇ ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ σπουδάσῃ τὸν υἱὸν της διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συγχαίρει.

Ἡ κυρία Κώσταινα, ἀπὸ τὴν χαρὰν της διὰ τέτοια ξαφνικὴ τύχη ἔκλαιεν, ἐνῶ ὁ Μανώλης μετανοοῦσε πικρὰ διότι πρῶτα εἶχε κατηγορήσῃ ὡς ἀχάριστον τὴν κυρίαν Καλοῦ.

ΑἰΣΩΠΟΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ ἀφίνης τὴν γλῶσσάν σου νὰ προτρέχῃ τοῦ νοῦ. (Ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρέχῃ τῷ νοῦ τοῦ νοῦ ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας).

ἐπιφανῶν δὲν εἶνε ἔπαινος τοῦ λέγοντος, ἀλλὰ τῶν προγόνων του.

Ἐσο μεγαλόφυχος καὶ μετριόφρων.

Οὐδέποτε κερδαίνει ὅστις συζητεῖ μετὰ τραχύτητος καὶ παραφορᾶς.

Οἱ κόποι τοῦ σώματος θεραπεύουσι τοὺς πόρους τῆς ψυχῆς.

Υγίεια τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ φρόνησις.

Τὸ νὰ καυχᾶται τις ὅτι κατάγεται ἐκ προγόνων

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μέρα γλυκειά, χαρμόσυνη,
έλα 'ς έμάς και πάλι
μέ όλα σου τὰ κάλλη
και λάμψε 'ς τὸ σκοτάδι μας
μέ ὅλο σου τὸ φῶς.

Ρεῦμα χαρᾶς ὁλόσωμη
περνᾷ τὴν οἰκουμένη.
'Σ τὴν γῆ τὴν ζαλισμένη
βρέφος γεννᾶται σήμερα
ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Τὸν θρῆσκο και τὸν βάρβαρο
τ' ἀστέρι Του φωτίζει
κι' ἀγνώρισταις χαρίζει
παρηγοριὰς ἢ ἀγάπη Του
'ς τ' ἀνθρώπου τὴν καρδιά.

Μέσ' ἀπ' τὸ χιόνι βγαίνουνε
καλοκαιρινὰ λουλούδια,
και γύρω τὰ τραγούδια
'ς τοὺς οὐρανούς ἐκφράζουνε
τῆς γῆς τὴν εὐτυχία.

Λάμπ' ἡ χαρὰ 'ς τὰ ἀνάκτορο
και 'ς τὸ φτωχὸ κελάρι·
ἔχει καθεὶς καμάρι
'ς τὴν στολισμένη τράπεζα
τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Μαζί μας και τὰ οὐράνια
γιορτάζουν τέτοια μέρα,
κι' ἀκούς εἰς τὸν αἰθέρα
χυμένο τὸ μελωδῆμα
τ' ἀγγελικοῦ χοροῦ.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

Χωρικός τις εἶχεν ἓνα ὄνον. 'Ο ὄνος οὗτος
ἦτο ἐνίοτε φοβερά πεισματάρης. 'Αν δὲν εἶχε
διάθεσιν, ὁ κόσμος νὰ ἐχαλοῦσε, δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ
τὴν θέσιν του.

Μίαν ἡμέραν ὁ χωρικός ἐφόρτωσεν εἰς τὸν ὄνον
δύο σάκκους κριθῆς και μετέβαινεν εἰς τὴν πόλιν
διὰ νὰ τοὺς πωλήσῃ. 'Αλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς ἓν
μονοπάτι ὁ ὄνος ἐστάθη και δὲν ἐνόει κατ' οὐ-
δένα λόγον νὰ προχωρήσῃ. 'Ο χωρικός ἐθύμωσε
και δεικνύων εἰς τὸν ὄνον τὴν μαγκοῦράν του,
ἔλεγε·

— Νὰ σοῦ δείξω ἐγώ, χόνδροκέφαλε, τί θὰ
εἰπῇ γαϊδουρινὸ πείσμα!

Και ἐκινεῖ κατ' αὐτοῦ ἀπειλητικῶς τὴν χον-
δρὰν ῥάβδον.

'Ο ὄνος ἐσήκωνε τὰ ὦτά του με τρόμον, ἀλλ'
οὔτε βῆμα δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

Τότε ὁ χωρικός ἐθύμωσε περισσότερον·

— Δέν θὰ σοῦ περάσῃ, ζωντόβολο, θὰ πᾶς
ἐμπρός, θέλεις δὲν θέλεις!

Και πᾶτ, πᾶτ ἡ χονδρὰ ῥάβδος κατέβαινεν
εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου.

'Ο ὄνος ὠγκάνιζεν, ἐκλώτσα δεξιά και ἀ-
στερά, ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρει.

'Ο θυμὸς τοῦ χωρικοῦ δὲν εἶχε πλέον ὄρ-
'Απὸ τὰ λακτίσματα τοῦ ὄνου ἐλύθησαν οἱ σῆ-
κοι τῆς κριθῆς και ἐσύροντο· ὁ χωρικός νομί-
ζε, ὅτι, ἂν μείνῃ ἀνευ βάρους ὁ ὄνος θὰ ἀποφασ-
ιστῇ νὰ προχωρήσῃ, τὸν ἐξεφόρτωσεν ἐντελῶς. Τ-
ὁ δὲ τὸν ἔσυρεν ὀρμητικῶς ἐκ τοῦ χαλινοῦ.

— 'Ελα, κουνήσου, φοφῆμι, κουνήσου·
Και τὸν ἐφιλοδώρησε πάλιν δύο τρεῖς δυ-
οὺς ῥαβδισμούς.

'Αλλ' ὁ ὄνος δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν τ-
'Ο χωρικός πλέον ἔγεινεν ἔξω φρενῶν ὁ
τόν θυμὸν του.

— Θὰ κουνηθῇς ἀπὸ τὴν θέσιν σου ἢ θὰ
κάνω κομμάτια, και θὰ πωλήσω τὸ τομάρι
νὰ τὸ κάμουν ρταούλι!...

Και δὸς του γροθιὲς εἰς τὴν κεφαλὴν
τοῦ ὄνου. 'Ο ὄνος ἀνετινάσσετο ἀλλὰ δὲν ἐπ-
χώρει.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν εἰς
τοὺς νοσοῦν. Εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ μακρὰν τὰς κραυγὰς

τὰς ὕβρεις τοῦ χωρικοῦ και εἶδε τὸ ξυλοφόρτωμα
τοῦ ὄνου. 'Ελυπήθη τὸν δυστυχῆ ὄνον.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ξένος τὸν χωρικόν.

— Τί νὰ τρέχῃ, χριστιανέ μου· ἐφόρτωσα δύο
σακκιά κριθάρι νὰ πᾶγω νὰ τὰ πωλήσω, κι' αὐτὸ
τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ζῶο 'στάθηκε 'δῶ 'ς τὴ
μέση τοῦ δρόμου σὰν νὰ ἐπικσαν ῥίζες τὰ πό-
δια του.

'Ο ξένος τότε λέγει εἰς τὸν χωρικόν·

— Δῶσέ μου μία φούκτα κριθάρι και θὰ κάμω
τὸ γαῖδαρό σου νὰ πᾶγῃ ἐκεῖ ποῦ θέλεις.

— Μάγια θὰ τοῦ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ χω-
ρικός.

— Αὐτὸ εἶνε 'δική μου δουλειά, εἶπεν ὁ ξέ-
νος. Θὰ μοῦ δώσης μία φούκτα κριθάρι;

— 'Ας εἶνε, εἶπεν ὁ χωρικός, και ἀνοίξας τὸν
ἓνα σάκκον ἔλαβεν ὀλίγην κριθὴν και τὴν ἔδωκεν
εἰς τὸν ξένον.

— Φόρτωσε τώρα τὰ σακκιά εἰς τὸ ζῶον.

'Ο χωρικός ἔθεσε πάλιν τοὺς σάκκους τῆς κρι-
θῆς εἰς τὸ σαμάρι τοῦ ὄνου. 'Ο δὲ ξένος πλη-

σιᾶσας τὴν πλήρη κριθῆς χεῖρά του εἰς τὸν ὄνον
ἐδείκνυνεν εἰς αὐτὸν τοὺς κόκκους του, κιτρίνους
ὡσὰν χρυσάφι.

'Ο ὄνος ἰδὼν τὴν ὠραίαν κριθὴν ἔκαμιν ἐν
βῆμα διὰ νὰ τὴν καταβροχθίσῃ, ἀλλ' ὁ ξένος
ἐπροχώρησε και ὁ ὄνος παρηκολούθει αὐτὸν ἐλ-
πίζων νὰ φθάσῃ τὴν κριθήν.

'Ο ὄνος ἐβόδιζε τώρα ταχέως, ὁ δὲ ξένος διὰ
νὰ τὸν καταστήσῃ ἀκόμη προθυμότερον τῷ ἔλεγε
θωπευτικῶς·

— 'Ελα, Ψαρρῇ μου, ἔλα.

Και ὁ ὄνος ἔτρεχε...

'Αφ' οὗ ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἤθελε
νὰ μεταβῇ ὁ χωρικός και ὅπου διηυθύνετο και ὁ
ξένος, οὗτος ἔδωκε τὴν φούκταν τῆς κριθῆς εἰς
τὸν χωρικόν και τῷ εἶπε·

— Βλέπεις; πατριώτη, με τὸ καλὸ γίνεται
πολλὲς φορές ἡ δουλειά και καλλίτερα και γρη-
γορώτερα παρὰ με τὸ κακό.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΑΙ - ΗΙ

ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

'Η Μαρίκα ἦτο πολὺ ἀνήσυχος κοριτσάκι· ὅτι ἔβλεπε ἤθελε νὰ τὸ πει-
ράζῃ· ἂν ἔβλεπε κανένα ποτήρι ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἀπλῶνε τὰ χερά-
κια της και τὸ ἔπαιρνε και ἔπαιζε, και πολλὰς φορές τὸ ἔρριπτε και τὸ
ἔκαμνε κομμάτια.

Μίαν φορὰν ἡ μητέρα της εἶχε ὠραία λουλούδια μέσα εἰς ἓνα ἀνθο-
γυάλι· ἡ Μαρίκα ἤθελε νὰ τὰ ἰδῇ και νὰ τὰ μυ-
ρίσῃ, και ἀνέβηκε σὲ μιὰ καθέκλα· ἀλλὰ τὸ ἀν-
θογυάλι ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της και ἔσπασε και
τὸ νερὸ ἐχύθηκε μέσα εἰς τὸ πιάνο τῆς μητέρας.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἡ Μαρίκα ἐπῆγεν εἰς τὸ
μαγειρεῖον. Δέν ἦτο κανεὶς ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, και ἡ Μα-
ρίκα ἤρρισε νὰ παίξῃ με τὰ μαῦρα κάρβουνα. 'Αλλὰ μετ' ὀλίγον
τί βλέπει; Τὰ χέρια της ἦσαν μαῦρα, κατάμαυρα, ἀράπικα. Τὴν
ἔπιασε τρομάρα και ἠθέλησε νὰ τὰ σκουπίσῃ εἰς τὴν ἄσπρη της
ποδιά· ἀλλὰ — φρίκη! — δύο μαῦρα χέρια ἐξωγραφῆθησαν ἐπάνω
'ς τὴν ποδιά χωρὶς ν' ἀσπρίσουν τὰ ἰδικά της!...

Φεύγει γρήγορα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον και καταβαίνει κάτω νὰ εὔρῃ τὴν μητέρα της.
Κλαίει, κλαίει πολὺ, διότι τῆς ἦλθε μία ιδέα πῶς ἡμπορεῖ τὰ χέρια της νὰ μείνουν πάντα
μαῦρα, ἀράπικα!...

Μὲ δάκρυα λοιπὸν πηγαίνει εἰς τὴν μητέρα της, τῆς δείχνει τὰ μαῦρα χέρια της λέγει·

— Ἀχ, μαμά μου, καλὴ μαμάκα μου, συγχώρεσέ με· ἔγινε κακὴ πάλι κ' ἐπὶ κ' ἐπαιξα μὲ τὰ κάρθουνα κ' ἔγειναν ἀράπικα τὰ χέρια μου. Πές μου, μαμάκα μου, ἐὰν μαῦρα θὰ μείνουν πάντα;

— Βλέπεις, κακὸ κορίτσι, τί παθαίνουν τὰ παιδιὰ ὅταν δὲν ἀκούουν τοὺς γονεῖς τοῦ πατρὸς σου, διότι ξεύρεις ὅτι δὲν ἔκαμες καλὰ· σοῦ ἄξιζε νὰ μείνουν πάντα ἔτσι τὰ χέρια σου· ἀλλὰ ἔλα νὰ ἰδοῦμεν ἂν μπορέσωμεν νὰ τὰ κάμωμεν πάλιν ἄσπρα.

Ἡ μητέρα ἔπλυνε μὲ σαποῦνι τὰ χεράκια τῆς Μαρίας καὶ ὅταν ἡ Μάρικα τὰ

— Καλὰ, εἶπεν ἡ μητέρα ἀφ' οὗ ἐφίλησε εἰς τὸ στοματάκι τὴν Μάρικαν, κύτταξε φυλάξης τὴν υπόσχασίν σου.

Ἡ κακὴ συνήθεια εἶνε κακὸν πράγμα καὶ ἡ Μάρικα κάπου κάπου ἤθελε πάλιν νὰ πειράξῃ ὅ,τι ἔβλεπε· ἀλλ' ἀμέσως ἐσυλλογίζετο τὴν μητέρα της καὶ ἔλεγε: «Μάρικα, θέλεις πάλιν νάχης ἀράπικα χέρια;»

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνήθισε νὰ μὴ πειράξῃ τίποτε καὶ ἔγεινε καλὸ κορίτσι καὶ τὸ ἀγαποῦν ὅλοι καὶ τὸ ἐπαινοῦν.

Ὅλοι ἀγαποῦν καὶ ἐπαινοῦν τὰ καλὰ παιδιὰ.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 149)

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ὁ ἔμπορος, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐμελέτα τὸ συμβάν, ἀνεστάτωσε διὰ τῶν ὑπαλλήλων του ὅλην τὴν πόλιν ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν φυγάδα.

Ἐπὶ πολὺ αἱ ἐρευναι ὑπῆρξαν μάταιαι.

Ἐπὶ τέλους ὅμως εἰς ἓκ τῶν ὑπαλλήλων του ἐπανελθὼν τῷ εἶπεν ὅτι εἶδε τὸν Σαῖτ ἐξερχόμενον ἀπὸ ἐν τζαμίον καὶ εἰσερχόμενον εἰς τι πανδοχεῖον· «ἀλλ' ἦτο, εἶπε, ἐντελὼς μεταμορφωμένος, καὶ ἐφόρει πλουσίαν ἐνδυμασίαν ἱππότου.»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Καλοῦμ-Μπέκ, ἤρχισε νὰ βλασφημῇ καὶ νὰ φωνάζῃ:

«Θὰ μὲ ἐκλεψεν ὁ ἄθλιος.» Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐ-

πειδὴ ἦτο γνωστὸς ὡς συγγενὴς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μεσούρ, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ παρακαλῇ τὸν κλητῆρα τινος μὲ τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβῃ τὸν Σαῖτ. Οὗτος ἐκάθητο ἐνώπιον ἐνὸς πανδοχείου καὶ ὠμίλει ἡσυχῶς μετὰ τινος ἐμπόρου, περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπορίου, ὅταν αἰφνίς περιεκυκλώθη τὸν κλητῆρα, οἵτινες, παρὰ τὰς κραυγὰς καὶ τὴν ἀντίστασίν του, τὸν ἔδρασαν ὀπισθὰ καὶ ἀρκεσθέντες ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὅτι ἐνήργουν συμφώνως μὲ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ νομίμου κυρίου τοῦ Καλοῦμ-Μπέκ. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ βδελυρὸς ἔμπροσθεν, καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἐμυκτήριζε τὸν Σαῖτ,

διὰ τὴν ἀποτυχούσαν φυγὴν του, ἀφ' ἐτέρου ἠρεῦνα εἰς τὰ θηλάκια του ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξήγαγεν αἶφνης, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν παρισταμένων καὶ ἰδικὴν του, μέγα βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ.

«Παρατηρήσατε, εἶπε μὲ θριαμβευτικὸν ὕψος, παρατηρήσατε τί μοῦ ἐκλεψεν ὁ λωποδύτης!» Καὶ οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἀπέστρεφον μετὰ φρίκης τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ Σαῖτ, λέγοντες ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον: «Ποῖος θὰ ἐπίστευεν ὅτι νέος τόσον ἁθῶς θὰ ἔκαμνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! — Αὐτὸς εἶναι ὁ ὠραῖος ἔμπορος τῆς ἀγορᾶς! — Τόσῳ νέος καὶ διεφθαρμένος! — Τί πανουργός!» Καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐκραύγαζον. «Εἰς τὸν κατὴν, εἰς τὸν κατὴν!»

Ὁ κατὴς ὑπεδέχθη αὐστηρῶς τὸν ὑποτιθέμενον κλέπτην. Ὁ Σαῖτ ἐζήτησε νὰ ἐξηγηθῇ ἀλλὰ διετάχθη νὰ σιωπῇ καὶ νὰ ἀφήσῃ πρῶτον νὰ ὁμιλήσῃ ὁ μυνητής.

Ὁ δικαστὴς στραφεὶς τότε πρὸς τὸν ἔμπορον τῷ ἔδειξε τὸ βαλάντιον καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἰδικόν του καὶ ἂν ὁ περιεχόμενος χρυσὸς τῷ εἶχε κλαπῇ.

Ὁ Καλοῦμ-Μπέκ τὸ ὠρκίσθη.

«Ψεύδεται!» ἀνέκραξεν ὁ Σαῖτ.

— Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀρνείσῃ, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀποτόμως. Ὅλοι οἱ κλέπτει κάμνουν τὸ αὐτό. Δύνασαι ν' ἀποδείξῃς ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ σοὶ ἀνήκουν νομίμως;

— Τὸν προκαλῶ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, εἶπεν ὁ Καλοῦμ, προκαταλαμβάνων τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου· δὲν εἶχε τίποτε ὅταν τὸν εὗρον εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἀφ' οὗτου τὸν ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου δὲν τῷ ἔδωκα τίποτε. Ποῦ εὗρε λοιπὸν τὰ χρήματα αὐτά;

— Μοὶ τὰ ἐδώρησαν, ἀπήντησεν ὁ Σαῖτ.

— Ὡς φιλοδώρημα ἴσως, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Καλοῦμ. Τί τρέλλα! Ἄλλοτε ἐψεύδεσο καλλίτερον. Καὶ ἐγὼ ὀρκίζομαι ἀκόμη, ὁ δὲ ὅρκος μου ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου, ἐλεεῖνέ

τυχοδιῶκα, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ μοὶ ἐκλάπησαν, καὶ ὅτι καταχρῶμενος τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν εἶχον πρὸς σέ, κατάρθωσες νὰ ἀφαιρέσῃς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ ταμεῖόν μου τὸ σημαντικὸν αὐτὸ ποσόν.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ δικαστὴς, σὰς ἤκουσα καὶ τοὺς δύο. Λάβε τὸ βαλάντιόν σου, Καλοῦμ. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Σαῖτ, προσέθηκε. «Συμφώνως μὲ τὸν τελευταῖον νόμον τῆς Α. Ὑψηλότητος, πᾶσα κλοπὴ γινομένη ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς καὶ ὑπερβαίνουσα τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν λιρῶν τιμωρεῖται μὲ ἰσόβιον ἐξορίαν εἰς ἐρημόν τινα νῆσον. Θὰ ἀναχωρήσῃς αὐρίον μὲ ἄλλους εἴκοσι ὁμοίους σου, διὰ τὸν τόπον τῆς ἐξορίας σου. Ἐν τούτοις ὁδηγήσατέ τον εἰς τὴν φυλακὴν!»

Καὶ γαυριῶν διὰ τὴν ὠραίαν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ἀπνευστεῖ καὶ χωρὶς δυσκολίαν, ὁ κατὴς κατῆλθε τῆς ἐδρας καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τὰς παρακλήσεις τοῦ Σαῖτ, ζητοῦντος νὰ τὸν ὁδηγήτωσι πρὸ τοῦ Καλίου, διότι μόνον ἡ Α. Ὑψηλότης ἠδύνατο, ὡς ἔλεγε,

νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ δώσῃ. Ἡ μόνη ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἐδέχθη ἦτο ἀπλὴ ὕψωσις τῶν ὤμων τοῦ δικαστοῦ συνδεδεμένη ἀπὸ τοὺς χλευασμοὺς τοῦ Καλοῦμ, καὶ ὁ δυστυχὴς νέος παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας κτηνωδῶν κλητῆρων, οἵτινες μὲ ραβδισμοὺς τὸν παρέσυραν πρὸς τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο τὴν ἐπαύριον νὰ ἀποπλεύσῃ.

Εἰς τὸ κῆτος τοῦ πλοίου, εἰς μέρος στενὸν καὶ τόσῳ χαμηλὸν ὥστε ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθίως, εἴκοσι ἄτομα ἦσαν ἐρριμένα ἐπὶ δυσώδους ψάθας, ὡς κτήνη. Ἡ εἴσοδος τοῦ Σαῖτ, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς ὁμοίους των, ἐχαιρετίσθη ἀπὸ φρενητικῶν ζήτων, ἀναμειγμένα μὲ ὕβρεις καὶ κατάρχει κατὰ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ Καλίου. Ὅταν ὅμως παρετήρησαν τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν τοῦ νέου καὶ τὰ

Ο ΚΑΛΙΦΗΣ ΚΑΙ Ο ΒΕΖΥΡΗΣ ΤΟΥ

σιωπηρὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀνεγνώρισαν ὅτι δὲν ἦτο ἰδικὸς των, καὶ ἀμέσως τῷ ἔστρεψαν τὰ νῶτα μετὰ περιφρονήσεως.

Οἱ σύντροφοι μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέμιχθη ὁ Σαίτ, ἦσαν ἀνάλογοι μὲ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο. Ἄλλως τε, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλῃ ὁ δικαστής, τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε τὴν ἐπιούσαν καὶ ἤρχισε νὰ ἀκολουθῇ τὸ ρεῦμα τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ ὅπως ἐκεῖθεν ἐξέλθῃ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν.

Ἀπαξ τῆς ἡμέρας κατεβίβαζον εἰς τοὺς καταδίκους πινάκιον σκωληκοβρώτου ὀρύζης καὶ ὑδρίαν βρωμεροῦ ὕδατος. Αὕτῃ ἦτο ἡ τροφή των, ὅσῳ δὲ καὶ ἂν ἦτο ἀηδής, ὁ Σαίτ ἠναγκάζετο νὰ τὴν τρώγῃ, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης.

Ἐταξίδευον τοιοῦτοτρόπως πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὅτε πρωῒαν τινα οἱ δυστυχεῖς δεσμῶται ἠσθάνθησαν τιναγμὸν δυνατώτερον τοῦ συνήθους. Τὰ κύματα ἐπληττον λυσσῶδως τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, οἱ δὲ ναῦται ἔτρεχον ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Αἰφνης ἠσθάνθησαν δυνατὴν κίνησιν καὶ μετὰ ταῦτα φοβερὸν τριγμὸν. Τὸ πλοῖον εἶχε προσαράξῃ.

— Κατάρρα! ἡ θάλασσα μᾶς πλημμυρεῖ, ἀνέκραξεν εἰς τῶν δεσμωτῶν, ἅπαντες δὲ ὁμοῦ ἐκτύπων τὰς θύρας ὅπως τοὺς ἀνοίξουν, ἀλλ' οὐδεμία ἤκούετο φωνή.

Προσεπάθησαν τότε διὰ τῶν ἐνδυμάτων των νὰ φράξωσι τὰς ὁπὰς διὰ τῶν ὁποίων διήρχετο τὸ ὕδωρ· ἀλλὰ τὸ ἀνοιγμὰ ἦτο εὐρὺ τὰ δὲ μέσα τὰ ὅποια διέθετον πολὺ περιορισμένα. Ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν κεκλεισμένοι, μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς θὰ ἐπνίγοντο ὅλοι, ὅτε τέλος δι' ὑπερτάτης προσπαθείας, κατῶρθωσαν νὰ καταρρίψουν τὴν θύραν τοῦ τάφου των.

Ὡρμησαν τότε πάντες μετὰ μεγάλου πατάγου πρὸς τὴν κλίμακα· μόλις ὁμως ἔφθασαν εἰς τὸ κατάστρωμα τὸ εὐρον ἐντελῶς ἔρημον, καθότι τὸ πλήρωμα εἶχεν ἀπέλθῃ διὰ τῶν λέμβων. Εἰς τὴν θάαν αὐτὴν μεγάλη κραυγὴ λύσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἐξορίστων, ὡς μυκηθμὸς ἀγρίων ζώων, καὶ τεταραγμένοι μέχρι παραφροσύνης ἐκ τῆς ιδέας τοῦ θανάτου, τὰ ἐξηχρεωμένα ἐκεῖνα ὄντα, ἐζήτησαν εἰς τὴν κραυγῇ τὴν λήθην τῆς καταστάσεώς των. Ἀπηλπισμένοι καὶ μὴ ἔχοντες συνείδησιν τῆς καταστάσεώς των, ἐγέλων ἐτραγῶδουν, ἐχόρευον ἢ ἐκυλίωντο ἐπὶ

τοῦ καταστρώματος ἐν τῷ μέσῳ συντετριμμέναι βαρελίων καὶ κενῶν φιαλῶν, ὅτε τὰ κύματα ἀπέσπασαν ὡς πτερόν τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ βράχου καὶ αὐθωρεῖ τὸ ἔρριψαν εἰς θρίμματα ἐντὸς ἀβύσσου.

Φρονιμώτερος ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ γνωρίζων νὰ ἀντιμετωπίζῃ ἀφόβως τὸν κίνδυνον ὁ Σαίτ κατῶρθωσε νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τοῦ γάλου ἱστοῦ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πλοῖον καταματιζέτο. Τὰ κύματα τὸν ἔφερον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν τύχην, καὶ ἐνίοτε τὸν κατέκλυζον, ἀχάρις εἰς τὰς κολυμβητικὰς του γνώσεις πρὸ πάντων εἰς τὸ ἀδάμαστον θάλασσον, ὁ κατῶρθωνε νὰ ἀνέρχηται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐκολύμβῳ οὕτω πρὸ ἡμισείας ὥρας, ὅταν ῥιζας ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν χεῖρά του, ἠσθάνθη ὑπὸ τοὺς δάκτύλους του τὴν ἀργυρᾶν σφυρίκτραν.

Πολλάκις ἤδη ὁ δυστυχὴς εἶχε δοκιμάσῃ τὸ φυλακτοῦ του σκληρὰν ἀπογοήτευσιν. τούτοις ἀνεμνήσθη τοὺς λόγους τῆς νεράιδας· *Μὴ ἀπελπίζεσαι ποτέ!* καὶ ἔφερε τὴν σφυρίκτραν εἰς τὰ χεῖλη του. . . Δυνατὸς καὶ διαπεραστικὸς ἤχος ἤκούσθη, ἰσχυρότερος τοῦ θορύβου τῶν μάτων, καὶ αἰφνης ὡ θαῦμα! τὰ κύματα ἐσπᾶσαν καὶ ἡ θάλασσα ἢ πρὸ μικροῦ μέχρι τοῦ μένους τεταραγμένη κατέστη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμικῇ γαληνιαίᾳ ὡς κάτοπτρον.

Μόλις ὁ Σαίτ ἐπρόφθασε νὰ ἀναπνεύσῃ νὰ ῥίψῃ περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα του, ὅτε ἐφάνη ὅτι τὸ ἱστίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο νεῖτο μὲ παράδοξον τρόπον, δὲν ἠδυνήθη δὲ κατὰ στείλῃ τὴν φρίκην του ἀναγνωρίσας ὅτι ἦτο πλέον ἐπὶ ξύλου, ἀλλ' ἐπὶ ὑπερμεγέθους θύρας ἐκ τοῦ εἶδους τῶν δελφίνων. Δὲν ἔβραδ' ἐν τούτοις νὰ συνέλθῃ, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ λῆσσιος ἵππος του ἐκολύμβῳ ταχέως, εἶνε καὶ θεός, ἀλλὰ κανονικῶς ἀνευ τιναγμῶν καὶ πᾶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δὲν ἐδίστασε ἀποδώσῃ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν μεταμόρφωσιν τὴν σφυρίκτραν καὶ εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς μαγείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε τότε μυρίας ἐλπίδας.

Ὁ δελφὶν ἐπλεε μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ὥστε πρὸ τῆς νυκτὸς ὁ Σαίτ διέκρινε τὴν ῥὰν καὶ ἀνεγνώρισε τὰς ἐκβολὰς μεγάλου ποταμοῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσέδυσεν εὐθύς ὁ δελφὶν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἥρωας ἠσθάνθη νύξεις τοῦ στομάχου, αἵτινες τῷ ἠμνησαν ὅτι πρὸ εἰκοσι τεσσάρων ὥρων δὲν

φάγῃ. «Ἄν ἐδοκίμαζον ἀκόμη τὴν δύναμιν τοῦ φυλακτοῦ μου» ἐσκέφθη καὶ ἐκβαλὼν ὀξὺν ἤχον νύχλην νὰ ἔχῃ ἐν καλὸν γεῦμα. Αὐθωρεῖ ὁ ἥρωας ἐσταμάτησε καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνέβη τράπεζα πλήρης ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά. Περιττὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἡ τράπεζα ἐκείνη δὲν ἦτο οὐδὲ κἄν ὑγρὰ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ὁ Σαίτ ἠσθάνθη μεγάλην χαράν, γνωρίζομεν δὲ εἰς ποῖαν ἀθλίαν καὶ ἀνυπαρκτὴν τροφὴν εἶχε καταδικασθῇ κατὰ τὸ δίκασμα τῆς φυλακισέως του, καὶ πόσον εἶχεν ἀνάγκη ν' ἀνακτήσῃ δυνάμεις. Ὅταν ἐχόρτασεν ἀρκετὰ, νύχαρίστησε καὶ πάλιν τὴν προστάτιδά του, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι οἱ λόγοι του θὰ ἔφθανον μέχρις αὐτῆς ἀφοῦ τὰ ὦτα της ἤκουον ἀπὸ τόσῳ μακρὰν τὴν σφυρίκτραν του. Ἡ τράπεζα ἐβυθίσθη ἐκ νέου καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκη ὁ Σαίτ νέας εὐχῆς, ὁ δελφὶν ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του.

Ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ κλίνη, ὅταν παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του νέου, πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, κορυφὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς πύργος. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν ὅπως σταματήσῃ ἐκεῖ, καὶ παρετήρησεν ὅτι ὁ ἥρωας του διηυθύνετο πρὸς ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ μέρος.

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας ἐκάθητο δύο ἄνθρωποι πλουσίως ἐνδεδυμένοι· πολυπληθεῖς δούλοι ἴσταντο ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὅλοι δὲ, κύριοι καὶ ὑπηρέται ἠκολούθουν περιέργως τὰς κινήσεις τοῦ νέου καὶ ἐχειροκρότουν ἐκ θαυμασμοῦ. Ὁ δελφὶν ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ἄκρον μαρμαρίνης κλίμακος ἥτις ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἔφερε πρὸς τὸν πύργον διὰ μέσου δεινροστοιχίας ἐκ σπανίων δένδρων. Δοῦλοι τινες ὤρμησαν τότε ὅπως βοηθήσωσι τὸν Σαίτ ν' ἀποβιβασθῇ καὶ τὸν προσεκάλεσαν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου των νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον. Ὁ νέος τοὺς ἠκολούθησε καὶ εἶδεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ πύργου δύο ἀνθρώπους ὑψηλοῦ ἀναστήματος οἵτινες τὸν ὑπεδέχθησαν εὐγενῶς.

«Ποῖος εἶσαι, θαυμαστὲ ξένε; τὸν ἠρώτησεν ὁ νεώτερος· πῶς ὀνομάζεσαι σὺ ὁ ὁποῖος γνωρίζεις νὰ τιθασεύῃς καὶ νὰ ὀδηγῇς τὰ θαλάσσια τέρατα ὡς ὁ κάλλιστος ἵππεὺς τὸν ἵππον του; Εἶσαι μάγος ἢ ἄνθρωπος καθὼς ἡμεῖς; ὁμίλησε.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Σαίτ, εἰμαι ἀπλοῦς θνητὸς τοῦ ὁποίου τὸ πεπρωμένον ὑπέστη ἐσχάτως πολλὰς κρίσεις. Ἄν ἐπιθυμῇτε, εὐχαρίστως θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου.

— Ὁμίλησε, εὐχαρίστως θὰ σὲ ἀκούσωμεν. Ὁ Σαίτ ἤρχισε τότε νὰ διηγῇται ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του καὶ τὴν σοδαράν ἐκείνην σειρὰν τῶν καταστροφῶν αἱ ὁποῖαι τῷ συνέβησαν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας μέχρι τοῦ ναυαγίου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη τὴν πρωῒαν ἐκείνην. Ἐφόσον ὠμίλει, παρετήρησε πολλάκις ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δύο ἀκροατῶν τοῦ σημεῖα βαθείας ἐκπλήξεως. Τὸ ἐπεισόδιον ἰδίως τῆς νυκτερινῆς ἐνέδρας τῶν ληστῶν κατὰ τοῦ καλὶφου, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν ἔσωσεν ἡ ἐπιτηδειότης καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ Σαίτ, συνεκίνησεν αὐτοὺς περισσότερον καὶ τοῖς ἀπέσπασε φωνὴν θαυμασμοῦ.

Ὅταν ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος τὸν εἶχεν ἐρωτήσῃ καὶ ὅστις ἐφαίνετο ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον καὶ εἶπε:

«Ὅσῳ παράδοξοι καὶ ἂν εἴνε αἱ περιπέτειαι σου, Σαίτ, τὰς πιστεύω ὅλας. Εἰς τὸ βλέμμα σου καὶ τὸ ὕφος σου ὑπάρχει εἰλικρίνεια ἢ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ. Ἀλλ' ἐὰν ὅπωςδὴποτε ὑπῆρχον δύσπιστοί τινες οἱ ὁποῖοι σοὶ ἐζήτησαν ὑλικὰς ἀποδείξεις, δύνασαι νὰ τοῖς παράσχῃς μερικὰς; Μᾶς εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ καλὶφης σοὶ ἐδώρησε τὴν ἡμέραν τῶν ἀγώνων μίαν ἄλυσσον, καὶ μετὰ τὴν προσβολὴν τῶν ληστῶν ἐν δακτυλίδιον· ἔχεις τὰ ἀντικείμενα αὐτά;

— Ἰδοὺ αὐτά, ἀπεκρίθη ὁ Σαίτ, ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν ἄλυσσον καὶ τὸ δακτυλίδιον.

— Μὰ τὸν προφήτην αὐτὰ εἶνε, ἀνέκραξεν ὁ νεώτερος τῶν δύο ἀνθρώπων. Μεγάλῃ βεβύρη, ὁ σωτὴρ μας εὐρίσκεται ἐνώπιόν μας.»

Ὁ Σαίτ ὑποκλιθεὶς ἀμέσως εἶπε:

«Συγχώρησέ με, ἀρχηγέ τῶν πιστῶν διότι ἐτόλμησα νὰ ὀμιλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· δὲν ἐγνώριζον ὅτι εὐρισκόμην ἐνώπιον τοῦ εὐγενοῦς Χαροῦν-Ἀλ-Ρασίτ, τοῦ πανισχύρου καλὶφου τῆς Βαγδάτης.

— Ναί, εἰμαι ὁ καλὶφης, ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἀφωσιμένος φίλος σου, ἀπεκρίθη ὁ Χαροῦν, ἐναγκαλιζόμενος τὸν νέον. Ἀπὸ τὸρα τὰ βέβαιά σου ἐτελείωσαν· θὰ σὲ περπατήσω εἰς τὴν Βαγδάτην καὶ ἐννοῶ νὰ μὴν ἔχῃς εἰς τὸ μέλλον ἄλλην κατοικίαν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορά μου.»

Ὁ Σαίτ εὐχαρίστησε τὸν καλὶφην διὰ τὴν καλωσύνην του καὶ ὑπεσχεθῇ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀφοῦ ὁμως πρῶτον ἐπανεβλέπε τὸν γέροντα πατέρα του ὅστις θὰ εὐρί-

σκετο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν. Ὁ Χαροῦν ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασίν του καὶ τὸν ἐπῆνεσε διὰ τὰ υἱικά του αἰσθήματα. Μετ' ὀλίγον ἵππευσαν ἅπαντες καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Βαγδάτην.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Σαῖτ εὐρίσκετο παρὰ τῷ καλίφῃ μετὰ τοῦ μεγάλου βεζύρου, ὅτε ὁ ἀρχιθαλαπηπόλος Μεσσούρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ εἶπε· «Ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν, ἐπίτρεψον εἰς τὸν δούλόν σου νὰ ζητήσῃ μίαν χάριν ἀπὸ τὴν Ὑψηλότητά σου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Χαροῦν.

— Ὁ καλὸς καὶ ἀγαπητὸς μου ἐξάδελφος Καλούμ-Μπέκ, εἰς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἐμπόρων τῆς ἀγορᾶς, ἔχει παρὰδόξον τινα διαφορὰν μὲ ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Βαλσόραν τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς ἦτο ὑπάλληλός του. Ὁ νέος αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ κατὰσθημα τοῦ ἐξαδέλφου μου ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἔκλειψε, καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ εὐρίσκεται τόρα. Ἐν τούτοις ὁ πατήρ του ἀπατεῖ ἀπὸ τὸν Καλούμ τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν δύναται νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἀφοῦ δὲν τὸν ἔχει πλέον πλησίον του. Ὁ ἐξάδελφός μου λοιπὸν ἐπικαλεῖται τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὴν ὑψηλήν σου ἐπέμβασιν ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Ναί, εἶπεν ὁ καλίφης, θὰ δικάσω αὐτὴν τὴν διαφορὰν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἄς εἶνε ἐδῶ ὁ ἐξάδελφός σου μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητέ μου Σαῖτ, ἀνέκραξεν ὁ Χαροῦν, ὅταν ὁ Μεσσούρ ἀπεμακρύνθη, τὰ πράγματα ἔρχονται δεξιά. Ἐσκόπευες νὰ ἀναχωρήσῃς διὰ τὴν Βαλσόραν διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇς τὸν πατέρα σου, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὴν Βαγδάτην. Εἶχον κατὰ νοῦν νὰ τιμωρήσω τὸν Καλούμ-Μπέκ, καὶ ὁ ἄπιστος αὐτὸς ὑποβάλλεται ἐκουσίως εἰς τιμωρίαν. Ἀναμφιβόλως εἰς τὰς συμπτώσεις αὐτὰς ἀναγνωρίζω τὴν θεῖαν δικαιοσύνην. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ μάθω μὲ τοιοῦτον ἀνέλπιστον τρόπον, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα, θὰ ἀποδώσω δικαιοσύνην ἀξίαν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος. Σὺ, Σαῖτ, κρύψου ὀπισθεν τοῦ θρόνου μου ἕως οὗ σὲ καλέσω, καὶ σύ, μέγαλε βεζύρη, προσκάλεσε ταχέως τὸν ἀμερόληπτον ἐκεῖνον κατῆν· θέλω νὰ τὸν ἐξετάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἡ καρδιά τοῦ Σαῖτ ἐσκίρτησεν ὅταν εἶδε τὸν Βενεζάρ, ὡχρὸν καὶ γηράσαντα ἔτι μᾶλλον ὡς ἐκ τῆς λύπης, νὰ εἰσέλθῃ μὲ βῆμα κλονούμενον εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ θρόνου. Ἡσθάνετο ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ῥιφθῇ εἰς

τὰς ἀγκάλας του λέγων· «Ἰδοὺ ἐγώ, ἀγαπᾶμαι πάτερ! σφόγγισε τὰ δάκρυά σου, διότι ὁ Σου ζῇ».

Ἡ εἰσόδος τοῦ Καλούμ-Μπέκ ἔδωκεν ἀλλοτρίαν εἰς τὰς σκέψεις του. Οὗτος μὲ πρόσφατος ἀπαθὲς καὶ μὲ βῆμα σταθερόν, ἐβάδιζε παρὰ ἐξάδελφόν του συνδιαλεγόμενος. Εἰς τὴν αὐτοῦ ὁ Σαῖτ ἠσθάνθη τοιαύτην ὀργὴν μετὰ βίας ἐκρατήθη καὶ δὲν ὥρμησε νὰ τὸν λάβῃ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐλογίσῃ τὰς ἀτιμίας του.

Ὁ καλίφης ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου του, μέγας βεζύρης διέταξε νὰ γίνῃ σιωπὴ καὶ φωνῆς ἰσχυρᾶς ἠρώτησε ποῖος ἦτο ὁ ἐνάγων.

Πλήρης ἀναιδεΐας ὁ Καλούμ-Μπέκ ἐπρόρρησε καὶ εἶπε· «Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εὐρίσκειτο πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός μου ὅταν ῥῦξ τις κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον ἐστὶν πρὸ τῆς θύρας μου καὶ ἐφώναζε· «Ὅστις ἔρχεται περὶ τοῦ Σαῖτ τοῦ ἐκ Βαλσόρας θὰ λάβῃ βαλάντιον μὲ χρήματα». Ὁ Σαῖτ αὐτὸς ἦτο ὑπάλληλός μου καὶ διὰ τοῦτο ἐκάλεσα κήρυκα· «Ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, σύντροφε, ἡμῖν νὰ κερδίσω τὰ χρήματα». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς (καὶ μὲ ὕφος περιφρονητικὸν ἔδειξε τὸν Βενεζάρ) ὁ ὁποῖος μὲ σκοτίζει τόσον μὲ τὰς ἀπαιτήσεις, συνώδευε τὸν κήρυκα. Ἐπροχώρησε πρὸς ἐμὲ μὲ φιλικὸν τρόπον καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τῷ εἰπῶ τί ἐγνώριζα περὶ τοῦ υἱοῦ του. διηγήθη τότε ὑπὸ ποίας περιστάσεις τὸν συναντήσῃ εἰς τὴν ἔρημον, πῶς τὸν συνέδεον καὶ πῶς τὸν ἔφερα εἰς τὴν Βαγδάτην. Ὁ κήρυξ εἰς ταῦτα μοὶ ἐνεχείρησεν ἀμέσως τὸ βαλάντιον. Ἀλλὰ παρατηρήσατε, εὐγενέστατε καλίφῃ, ποῖα εἶνε ἡ τρέλλα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ! Ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἐζήτηι, τῷ εἶπον ὅτι ὁ υἱὸς του εἶχεν ἐργασίαν εἰς τὸ κατὰσθημά μου καὶ ὅτι μὲ ἔκλειψε καὶ ἔφυγε, ἠρνήθη νὰ μὲ πιστεύσῃ, μὲ ὕβρισεν αὐτῶνα καὶ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν μὲ καταδιώκων τὰ χρήματά του καὶ τὸν υἱόν του. Ἀδὲν δύναμαι νὰ τῷ ἀποδώσω οὔτε τὰ χρήματά οὔτε τὸν υἱόν του, διότι ἐκεῖνα μὲν μοὶ ἀνῆλθον διὰ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκα, δὲ ἀφορᾷ τὸν προκομμένον τὸν υἱόν του, μὲ εἶμαι ἐγὼ ὑπόχρεως νὰ τὸν εὑρῶ;»

Ὁ Βενεζάρ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον. ῥέστησε τὸν υἱόν του ὡς εὐγενῆ καὶ ὑπερήφανον, ἀνάξιον νὰ πράξῃ τὴν κακοήθη πρᾶξιν

τὴν ὁποίαν τὸν κατηγόρου, ἐξώρρισε δὲ τὸν καλίφην νὰ προκαλέσῃ λεπτομερῆ ἀνάκρισιν ἐκείνων οἵτινες τὸν εἶχον γνωρίσῃ.

«Αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἂν εἶνε ἀνάγκη, εἶπεν ὁ καλίφης· Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Καλούμ-Μπέκ· «Δὲν κατεμύνησες τὴν κλοπὴν;

— Ἀναμφιβόλως, κατήγγειλα τὸν κλέπτην πρὸς τὸν κατῆν, ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος.

— Ἀς φέρουν ἐδῶ τὸν κατῆν, εἶπεν ὁ Χαρῶν.

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν ὧν, ὁ κατῆς εἰσῆλθεν ἀμέσως, ὡς ἂν εἶχεν ὀδηγηθῇ ἐκεῖ διὰ μαγείας, καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ τοῦ καλίφου, ἐκήρυξεν ὅτι ἐνθυμέτο κάλλιστα τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο.

— Ἐξήτασες τὸν νέον; ἠρώτησεν ὁ Καλίφης· ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του;

— Τὸν ἐξήτασα, αὐθέντα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ὠρισμένην καὶ ἀκριβῆ ἀπάντησιν. Ἰσχυρίζετο ὅτι μόνον εἰς τὴν Ὑψηλότητά σου ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὸν εἶδον ποτέ, εἶπεν ὁ καλίφης.

— Διατί νὰ εἰσακούσω τὴν αἴτησίν σου; ἀπεκρίθη ὁ δικαστής. Ἄν ἐπρεπε νὰ ἀκούω ὅλους αὐτοὺς τοὺς γελοίους θὰ τοὺς ἔφερον σωρηδὸν καθ' ἐκάστην ἐνώπιόν σου.

— Γνωρίζεις ὅτι τὰ ὠτά μου εἶνε ἀνοικτὰ δι' ὅλους, παρετήρησεν αὐστηρῶς ὁ Καλίφης· ἀλλὰ ἀναμφιβόλως τὸ ἔγκλημα θὰ ἦτο τόσῳ φανερόν ὥστε δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ φέρῃς τὸν νέον ἐνώπιόν μου. Καὶ σύ, Καλούμ, θὰ προστήγαγες βεβαίως μάρτυρας τῆς κλοπῆς.

— Μάρτυρας; ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος μὴ δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ ἐλαφρὰν ταραχήν· μάρτυρας οὐκ ἔστι. Καθὼς λέγουσιν, αὐθέντα, κανέν πρᾶγμα δὲν ὁμοιάζει τόσον ὅσον ἐν χρυσοῦν νόμισμα. Ποίους μάρτυρας λοιπὸν ἠδυνάμην νὰ παρουσιάσω ὅτι ὁ κλαπεὺς χρυσὸς ἀφῆρέθη ἀπὸ τὸ ταμεῖόν μου;

— Τότε λοιπὸν πῶς ἀνεγνώρισες ὅτι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο σοὶ ἀνῆκε; ἠρώτησεν ὁ καλίφης.

— Ἀπὸ τὸ βαλάντιον τὸ ὁποῖον τὸν περιείχεν, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος.

— Τὸ ἔχεις μαζί σου;

— Ἰδοὺ αὐτό! εἶπεν ὁ Καλούμ-Μπέκ ἐγχερίζων αὐτὸ εἰς τὸν βεζύρην διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν καλίφην.

— Ἀλλὰ, ἀνέκραξεν ὁ βεζύρης, προσποιούμενος ἐκπληξιν, τί βλέπω; τὸ βαλάντιον αὐτὸ εἶνε ἰδικόν σου, λέγεις, βρωμερὲ σκύλε; Καὶ ἐγὼ ὑποστηρίζω ὅτι μοὶ ἀνῆκε καὶ ὅτι τὸ ἔδωκα μετὰ τοῦ περιεχομένου, ἕκαστον περίπου λιρῶν, εἰς ἕνα

«ΕΚ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΑΝΕΛΥΣΕ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΟ ΦΑΓΗΤΑ»

νέον ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε βοηθήσῃ εἰς σπουδαῖον κίνδυνον.

— Τὸ ὀρκίζεσαι; ἠρώτησεν ὁ καλίφης στραφεῖς πρὸς τὸν ὑπουργόν του.

— Τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἀπήντησεν ὁ βεζύρης. Δὲν δύναμαι νὰ ἀπατηθῶ, διότι τὸ ἐκέντησεν ἡ θυγάτηρ μου.

— Ἐκρινες λοιπὸν κακῶς, κατῆ; εἶπεν ὁ Χαροῦν· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχον οὔτε ἀποδείξεις οὔτε μάρτυρες, τί σὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσῃς ὅτι τὸ βαλάντιον ἀνῆκεν εἰς τὸν ἔμπορον;

— Μοὶ ὠρτίσθη, εἶπεν ὁ δικαστής ἀρχίσας νὰ φοβῆται διὰ τὴν τροπὴν τὴν ὁποίαν ἐλάβανον τὰ πράγματα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΡΑΦ.

Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

[Εκ τῶν τοῦ ΛΕΡΜΑΝΤΩΦ]

Κοιμήσου, παλληκάρι μου, καμάρι μου, κοιμήσου
Καὶ κάνε νάνι-νάνι σου)
Ἀκτίνες ἀργυραῖς πετοῦν στήν κούνια τῇ χρυσῇ)
Ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ φεύγουν τὸ στεφάνι.

Παραμυθία θὰ σοῦ εἰπῶ, ἀγνὰ σὰν τὴν ψυχὴ)
Ντυμένα σὲ τραγοῦδι, σου)
Μὰ σφάλισε τὰ μάτια σου τώρα κ' ἀποκοιμήσου,
Μικρό μου ἀγγελοῦδι.

Ἐκεῖ σὲ βράχους ἔρημους ποῦ ὁ Κερέκ* μουγκρίζει
Κι' ὡς τὴν κοιλάδα φθάνει,
Τσετσένετς** ἄγριος φυλάει κρυφὰ καὶ ἀκονίζει
Στὴν πέτρα τὴν κατὰμαυρη τὸ γιγαταγάνι.

Μὰ κι' ὁ πατέρας σου ἐκεῖ στὸν πόλεμο γυρνάει
Καὶ τὸ καρτέρι κάνει,
Καὶ ὁ Θεὸς στοῦ μπαρουτιοῦ τὴν ζάλη τὸν βοη-
Κοιμήσου νάνι—νάνι. θάει.)

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ καὶ σὺ τὸ σπῆτί μας θ' ἀφήσης
Καὶ τ' ἄρματα θὰ ζώσης. θήσης)
Πάνου στοῦ μαύρου τὰ πλευρά λεβέντης θὰ κα-
Καὶ τὸ σπαθί σου τ' ἀργυρὸ θὰ αἱματώσης.

Τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου σου θὲ νὰ κεντῶ μου)
Καὶ τὸ χρυσὸ γαϊτάνι, σου)
Ποῦ θὰ κρεμάσης τὸ σπαθί σὰν φύγης γιὰ
Μικρό μου, νάνι—νάνι. μάχ

Ἐσένα θ' ἔχω ὄνειρο τὰ μάτια μου σὰν κλείσω
Καὶ εἰς τὰ ξυπνητά μου
Στὴν Παναγιά θὰ δέωμαι γιὰ νὰ γυρίσης
Λεβέντης ζηλευτός, γλυκεῖα παρηγοριά μου.

Τῆς μάγισσας θὲ νὰ' ρωτῶ ποῦ τρέχεις ποῦ
Τῆς νειότης μου λουλοῦδι. ρίζε
Τώρα κοιμήσου ἡσυχὸ ποῦ πίκραις δὲν γνωρίζω
Ξανθὸ μου ἀγγελοῦδι.

Θὰ σοῦ κρεμάσω χαϊμαλὶ χρυσὸ νὰ σὲ φυλάξω
Ἐκεῖ στὴν ξενιτειά σου.
Κι' ἀντὶ ἀγγέλου φτερωτοῦ μαζύ σου θὰ περῶ
Θερμὴ θερμὴ τῆς μάνας σ' ἡ εὐχὴ σιμά σου.

Κοιμήσου τώρα ἡσυχὸ, καμάρι μου, κοιμήσου
Καὶ κάνε νάνι—νάνι, σὴ
Ἀκτίνες ἀργυραῖς πετοῦν στήν κούνια τὴν χρυσήν)
Ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ φεύγουν τὸ στεφάνι.
ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΕΦΟΥΣ

Ἦτό ποτε μικρὸν τι Νέφος τέκνον τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Θαλάσσης. Ὅτε ἐγενήθη ἦτο μικρὸν ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐμεγάλωνε. ἐμεγάλωνε καὶ ἐγινε μέγα Νέφος.

«Ἄ! εἶπεν ὁ πατέρας του ὁ Ἥλιος, τί εὐμορφον ὅπου εἶνε τὸ Νεφύδριόν μου! Δὲν θὰ εἴμφορέσω νὰ το κρατήσω πλησίον μου πολὺν καιρόν· εἶνε τώρα εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου εἴμφορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ καὶ νὰ περιηγηθῇ ὀλίγον καὶ τὸν κόσμον.»

Ἦ μήτηρ του ἡ Θάλασσα ἐλυπεῖτο διότι θὰ ἀποδημήσῃ τὸ τέκνον της· ἀλλ' εἰξεν ὅμως ὅτι ὁ Ἥλιος εἶχε δίκαιον καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ ἀν-

* Ποταμός ἐν Καυκάσῳ. ** Ἀγρία τοῦ Καυκάσου φυλὴ.

τιτεῖν εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Παρεκάλεσε τὸν παλαιὸν φίλον της τὸν Ἄνεμον—ὅστις μὲν τὴν ἐπείραζεν ἐνίοτε καὶ τὴν ἐτάρατ ἀλλ' ὅμως αὐτὴ εἶχε πεποίθησιν εἰς αὐτόν. Ὑπεσχέθη δὲ ὁ Ἄνεμος ὅτι θὰ το προσέχῃ τὸ κνον της.

«Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ἄνεμος πρὸς τὸ Νέφος ἔμπρός! Ἐλα μαζί μου νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἀδελφῆς τῆς μητρός σου, τῆς Γῆς. Δὲν εἴξω πόσον θὰ χαρῇ ὅταν σε ἴδῃ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ καὶ ἐργασίαν. Θὰ ποτίξῃς τοὺς ἀγρούς της νὰ φυτρώνῃ χόρτον· θὰ ἐξαπλώσῃς τὴν σάσου ἐπὶ τῶν κατακόπων ὁδοιπόρων καὶ θὰ νῆς νερόν δροσερώτατον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἄλλο νερόν δὲν ἔχουν νὰ πίνουν.

«Μὴ λησμονήσῃς νὰ παραλάβῃς καὶ τὴν β-

τὴν σου, διὰ νὰ ἐξυπνίσῃς ὀλίγον τὸν Ἄερα τὸν ἀδελφόν μου ὅταν θὰ εἶνε ἀνάγκη· καὶ ἂν τύχῃ καὶ τρομάξουν τὰ μικρὰ παιδάκια, δὲν πειράζει, μὴ σε μέλει. Καὶ ἀφ' οὗ τελειώσῃς τὴν περιοδείαν σου θὰ σε φέρω πάλιν εἰς τὴν μητέρα σου.

—Ποτέ, ποτέ, εἶπε τὸ Νέφος ἀγριωπόν. Καὶ ποῖος εἶσαι τοῦ λόγου σου ποῦ θέλεις καὶ καλὰ νὰ με διατάττῃς; Δὲν βλέπεις ὅτι τώρα εἴμφορῶ νὰ εἴμαι πλέον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου; Ἀφες με ἡσυχον, σὲ παρακαλῶ, μὲ φθάνει ἡ ἀηδία τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὅταν βλέπω τὴν μητέρα μου νὰ σείεται καὶ νὰ κουνιέται μὲ τόσην ἀνοησίαν!»

Ὁ Ἄνεμος ἐξωργίσθη ἀκούων τὸ παληόπαιδον νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς μητρός του μετὰ τόσης ἀλαζονείας. Καὶ διὰ νὰ τὸ μάθῃ πῶς πρέπει νὰ ζῇ ἤρχισε νὰ τὸ ὠθῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἤρχισε καὶ αὐτὸ νὰ κλαίῃ καὶ τὰ δάκρυά του, μεγάλα ῥανίδες βροχῆς, ἐπιπτον ἐπὶ τῆς μητρός του καὶ ἔφερον εἰς αὐτὴν μεγάλαν ταραχὴν.

Ὁ Ἄνεμος ἐκόπασε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Θάλασσαν ὅτι δὲν θὰ εἶνε πολὺ αὐστηρὸς πρὸς τὸ τέκνον της, προσεκάλεσε τὴν Αὔραν τὴν θυγατέρα του, ἥτις εἶνε χαριέστατον καὶ γλυκύτατον πλάσμα, τὸ ὁποῖον πολὺ ἀγαπᾷ ὁ κόσμος ὅλος.

—Ἐλα μαζί μου, εἶπεν ἡ Αὔρα πρὸς τὸ Νέφος, ἔλα νὰ σοῦ δεῖξω λαμπροὺς λειμῶνας, ὠραίους ἀγρούς, ῥυάκια, διαυγέστατα ὄρη ὕψιστα, κοιλάδας τερπνοτάτας, πράγματα ὅποια ποτέ σου δὲν εἶδες.

Καὶ ἰδοὺ ἀπέρχονται φαιδροί, φαιδροί. Ἀλλὰ τὸ πονηρὸν Νέφος ἐσκέπτετο πῶς νὰ διασκεδάσῃ. Ὅσάκις ἡ Αὔρα τὸ ἔφερεν ὑπεράνω ξηρῶν πεδιάδων ἀντὶ νὰ τὰς δροσίσῃ διὰ τῆς βροχῆς του, αὐτὸ ἀνέβαινεν ὑψηλότερα καὶ παρήρηχετο ἐμπαίζον τὸν γεωπόνον, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸ τόσον χρόνον καὶ ἤλπιζε.

Δυστυχῆς ὁδοιπὸρος ἡμιθανὴς ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἐζήτηε ὀλίγην σκιά· ἀλλὰ τὸ μοχθηρὸν Νέφος ἀντὶ νὰ ἐξαπλώσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν σκιάν του ἐγίνετο λεπτότερον καὶ διαφανές, ὥστε διήρηχετο δι' αὐτοῦ ὁ καυστικώτατος ἥλιος.

Ἐπειτα δὲ ἐμνηκύνετο κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις τὸ ὀκνηρόν, ὅτε μὲν γινόμενον ἐλαφρόν ὡς πτίλον, ὅτε δὲ λεπτόν ὡς ἄκανθα ἰχθύος. Ἐνὶ λόγῳ πᾶν ἄλλο εἶχε κατὰ νοῦν ἢ τὴν ἐργασίαν.

Ἦ δύστηνος Αὔρα ἐπεχείρησε νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ ἡπίως· ἀλλ' αὐτὸ ἀνεκάγχασε σκωπτικῶς καὶ ἐδιπλασίασε τὰς πονηρίας του.

Εἶδεν ὑποκάτω τοῦ ὁμίλον παιδίων, τὰ ὅποια ἔπαιζον καὶ πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες ἐφόρουν τὰ κυριακάτικα των.

Ἦτο ἡμέρα ἐορτάσιμος.

«Τί ἀστεῖον θὰ εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸ τὸ πονηρὸν Νέφος, τί ἀστεῖον θὰ εἶνε νὰ τοὺς δροσίσω αὐτοὺς τοὺς βλάκας.»

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Ῥίπτει βροχὴν ῥαγδαίαν καὶ διασκορπίζει πάντας.

Ἄλλ' ὅμως ἡσθάνετο μεγάλην ἀδυναμίαν, διότι τὰ ἀνόητα καὶ ἄτακτα ταῦτα παιγνίδια ἐξήντησαν τὰς δυνάμεις του. Καὶ πράγματι ἀπέναντί του ὑψοῦτο ὄρος ὑψηλόν. Ἐπιχειρεῖ νὰ διέλθῃ ἀνωθεν τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους· ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνάμεις καὶ ἀντὶ νὰ ὑπερπηδήσῃ προσέκρουσεν ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῦ ὄρους καὶ ἠναγκάσθη νὰ διασχισθῇ εἰς δύο. Τὸ πάθημα τοῦτο ἐταπείνωσεν ἀρκετὰ τὴν ἀλαζονείαν του.

Τώρα σεῖς βεβαίως νομίζετε ὅτι τὸ πάθημα τοῦτο ἴσως τοῦ ἐγίνε μάθημα.

Δυστυχῶς ὄχι!

Μετ' ὀλίγον διερχόμενον ὑπεράνω πόλεως μεγάλης συνήντησε τὴν θεῖαν του Ὀμίχλην.

«Μὴ τῆς ὁμιλήσῃς, εἶπεν ἡ Αὔρα. Ἦ γνωριμία της θὰ σοῦ ἐβγῇ εἰς κακόν. Ὁ πατήρ μου ὁ Ἄνεμος τὴν διώχνει ὅλην τὴν ἡμέραν ἀλλ' αὐτὴ πάλιν ἐρχεται τὴν νύκτα, ὅταν αὐτὸς δὲν εἴμφορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ.

—Εὐγέ σου! εἶπεν ἡ Ὀμίχλη πρὸς τὸ Νέφος, εὐγέ σου· περνᾷς πλησίον τῆς θείας σου καὶ κἀμνεῖς ὅτι δὲν τὴν γνωρίζεις; Καὶ ἔπειτα τί θέλεις νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ κοπιᾷς; δὲν με βλέπεις, ἐργάζομαι ἐγὼ ποτέ; Μάλιστα δὲν ἀφίνω τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐργάζωνται, καὶ τοὺς ἀναγκάζω νὰ ἀνάπτουν δάδας καὶ φῶτα διὰ νὰ βλέπουν καταμεσήμερα, διότι ἂν δὲν ἔχουν φῶτα θὰ κινδυνεύουν νὰ σπάσουν τὴν μύτην των εἰς τὸ ὀμιχλωδὲς σκότος. Ἀφίνω πλέον τί ὑποφέρουν ἐξ αἰτίας μου οἱ θαλασσινοί. Ἐλα μαζί μου νὰ ἰδῇς διασκεδάσιν καὶ καλοπέρασιν.

Δὲν εἶνε χρεῖα νὰ σας εἰπῶ ὅτι τὸ κοῦφον Νέφος παρήτησε τὴν Αὔραν καὶ ἠκολούθησε τὴν Ὀμίχλην.

Ἀκριβῶς ἐκεῖ που πλησίον ὑπῆρχεν Ἀστεροσκοπεῖον· ἐπειδὴ δὲ προσήγγιζεν ἡ νύξ εἶχον συ-

νέλθῃ ἐν αὐτῷ ἀστρονόμοι δώδεκα νὰ παρατηρήσωσι τοὺς ἀστέρας καὶ νὰ ποιήσωσιν ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις διὰ τῶν τηλεσκοπίων τῶν. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ δύο τυχοδιωκταί μας ἡ Ὀμίχλη καὶ τὸ Νέφος ἐξηπλώθησαν καὶ ἐκάλυψαν τὸν οὐρανόν. Ὡστε οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐργασθῶσι τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐπειτα ἐξεκίνησαν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἔκρυπτον τὰς ἀκτὰς ὥστε οἱ ναυτικοὶ δὲν ἔβλεπον ποῦ νὰ πλεύσωσι, καὶ τὰ πλοῖα συνετρίβοντο κατὰ τῶν ἀκτῶν καὶ τῶν βράχων καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπνίγοντο. Ἡ δὲ κακεντρεχὴς Ὀμίχλη καὶ τὸ κοῦφον Νέφος ἔβλεπον καὶ ἔχαιρον.

Ἐν τούτοις ἡ Αὔρα ὡς τὴν παρήτησε τὸ Νέφος ἔδραμε πρὸς τὸν Ἄνεμον τὸν πατέρα της καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ διατρέξαντα.

Ὁ Ἄνεμος ἔσπευσε περὶ τὰ χαράγματα καὶ συνήντησε τὸ Νέφος, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶπε μετὰ φωνῆς ἀγρίας καὶ βροντώδους· «Τί ἔκαμες;

— Τί ἔκαμα; ἀπεκρίθη τὸ Νέφος. Δὲν ἔκαμα τίποτε!

— Τόσον τὸ χειρότερον; Ἐγὼ ἀποστρέφομαι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς κρατεῖ καλὰ θίον σκεπασμένον. Εὐρίσκει τὸν Δημήτριον καὶ τοῦ λέγει:

— Ἄν εὕρῃς τί ἔχω μέσα ἔς τὸ καλὰ θί, θὰ σοῦ δώσω ἕνα τσαμπί.

— Σταφύλια δὲν εἶνε; ἐρωτᾷ ὁ Δημήτριος.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἐν ἐκπλήξει:

— Μπα! μάντις νὰ ἴσσουνα δὲν τῶδρισκες!

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γ. Κλ. Λεοντίδου.

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνῃ καὶ αὐτὴ μέρος ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ ἤρχισε νὰ ἐκασκῆται εἰς τὴν σύνθεσιν πρωτοτύπων αἰνιγμάτων. Ἰδοὺ τὸ πρῶτόν της, τὸ ὁποῖον προφορικῶς ἐπρότεινεν εἰς τὴν μαμά της πρὸς λύσιν:

— Μαμά, πὸς εἶν' ἐστίνον τὸ πᾶμμα ποῦ ἔχουμε ἐστὶ πᾶσσο ποῦ γλέπουμε;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Σμαράγδας Β. Σκορδέλλου.

Ἡ μητέρα τοῦ Μίμη θὰ κάμῃ μελόπητες διὰ τὴν πρωτοχρονιά. Δίδει εἰς τὴν μίαν ἀδελφὴν του νὰ κοπανίσῃ τὴν κανέλλαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην νὰ κάμῃ τὸν χυλόν.

Βλέπων ὁ Μίμης ὅτι δὲν δίδουν καὶ εἰς αὐτὸν τίποτε νὰ κάμῃ, παίρνει καὶ αὐτὸς ἐν γουδί καὶ ἀρχίζει ντοῦκ ντοῦκ νὰ κοπανίσῃ ἀσκόπως.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, Μίμη; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφὴ του.

Καὶ ὁ Μίμης θριαμβευτικῶς:

— Καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίδετε τίποτε νὰ κάμω, ... ἀέρα κοπανίζω...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὁρφέως.

τοὺς ἀργοὺς καὶ τοὺς ὀκνηροὺς, καὶ εὐθὺς τὰ θὰ σὲ διορθώσω καθὼς σοῦ ἀξίζει.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Νέφους τὸ παρασύρει βιαίως καὶ ὀλοταχῶς ὑπεράνω θάλασσαν καὶ τῶν ἡπείρων, πρὸς τὸν βόρειον πόλον ὅπου εἶνε τὸ βασίλειον τοῦ Ψύχους, σίλειον παγερὸν καὶ μελαγχολικόν. Ἐκεῖ πάντα σιγὴ καὶ ἀπελπισμός.

Νεύει ὁ Ἄνεμος καὶ παρευθὺς ἔρχεται Ψῦχος.

— Παράλαβέ το τὸ Νέφος τοῦτο, εἰπὲ Ἄνεμος πρὸς τὸ Ψῦχος καὶ περιορίσέ το.

Τὸ δύστυχον Νέφος παρευθὺς ἡσθάνθη ψιδρυμύτατον καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐδέθη ὑπὸ ῥιγῶν δεσμῶν ἐκ χιόνος καὶ ἔκειτο ἀκίνητον τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως τῶν πάγων.

Τί ἀπέγεινε;

Δὲν ἤξεύρω. Ἀλλ' ὅμως ἐὰν ἐξῆλθέ ποτε ἐκ τῆς φαντάζομαι ὅτι θὰ μετεβαλε βίον καὶ λοιποῦ θὰ ἔξῃ ἐντίμως καὶ φιλοπόνως.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Π. Ι. Φ

Ὁ μικρὸς Κώστος ἐρωτᾷ τὴν μαμά του:

— Μαμά, οἱ θηλυκοὶ κοκόροι γεννοῦν αὐγά;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου.

Ὁ πάππος λέγει εἰς τὸν ἑγγονόν του Νίχον ἐνῷ συγγιγνέται καὶ μίαν φιάλην ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Νίχο, πήγαινε νὰ μοῦ πάρῃς κρασί.

— Δὸς μου λεπτά, ἀπαντᾷ ὁ Νίχος.

— Μὲ λεπτά; ἀμ' μὲ λεπτά ἔχεις ὅλος ὁ κόσμος νὰ ῥῇ; ὁ σκοπὸς εἶνε χωρὶς λεπτά.

Ὁ Νίχος χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἄλλην λέξιν, λαμβάνει φιάλην, ἐξέρχεται, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανέρχεται καὶ τει τὴν φιάλην ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ πάππος ἰδὼν ὅτι ἐπανήλθεν ὁ ἑγγονὸς του πληθεύει τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνει τὴν φιάλην διὰ νὰ πῇ, βλέπων αὐτὴν κενήν, λέγει:

— Ἀμ' αὐτὴ εἶνε ἄδεια.

— Ἀμ' τί, γεμάτη; Γεμάτη ὅταν εἶνε ἔχεις ὅλος ὁ κόσμος νὰ πῇ; εἶνε ὁ σκοπὸς νὰ εἶνε ἄδεια καὶ νὰ πῇται.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού νὴν παραμονὴν τοῦ ἔτους μικρὰ ἐπαίτις ψιθυρίζει μετὰ παραπονετικῆς φωνῆς ἑκάστον διαβάτην:

— Μιὰ πεντάρα, ἀφεντικό, ν' ἀγοράσω ἄλλο ψωμί.

Ὁ μικρὸς Παῦλος διερχόμενος ἐκείθεν μετὰ τῆς μητρὸς του, λέγει:

— Τί κουτὴ! μέρες ποῦ εἶνε δὲν λέγει ν' ἀγοράσῃ μὴ κούκλα!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

ΠΑΙΔΙΑ ΤΕΤΡΑΧΕΙΡΑ

— Παιδιά τετράχειρα! Τί σημαίνει ἡ λέξις; πρὸς μικρὸν παιδίον διὰ τοῦτό τινες σοφοὶ λέγουσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ τῶν ζῴων τούτων. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι καὶ ἐγὼ σκέπτομαι ὅπως ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, Θεὸς φυλάξοι.

— Παιδιά τὰ ὁποῖα ἔχουσι τέσσαρας χεῖρας. Σεῖς οἱ ὁποῖοι ἔχετε τὴν τιμὴν καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀνήκετε εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔχετε δύο μόνον χεῖρας· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει ζῷον τὸ ὁποῖον ἔχει τέσσαρας, ὁ πιθηκος. Ἀλλ' αὐτὸς ὅμως στερεῖται ποδῶν.

— Πῶς λοιπὸν περιπατεῖ;

— Περιπατεῖ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα σύρονται μετὰ τὰ τέσσαρα ἕως ὅτου μάθωσι νὰ ἰστάνται ὀρθά.

Ὁ μικρὸς πιθηκος ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα

ΕΤΟΣ 10^{ον} — ΤΕΤΡΑΧΟΣ 24^{ον}

πρὸς μικρὸν παιδίον διὰ τοῦτό τινες σοφοὶ λέγουσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ τῶν ζῴων τούτων. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι καὶ ἐγὼ σκέπτομαι ὅπως ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, Θεὸς φυλάξοι. ὅπως ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, Θεὸς φυλάξοι. ὅπως ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, Θεὸς φυλάξοι. ὅπως ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, Θεὸς φυλάξοι.

Ἰδέτε τὸν μικρὸν τοῦτον πιθηκόν· ἡ μήτηρ τοῦτον κρατεῖ ἐν ταῖς ἀγκάλαις της καὶ τὸν κινεῖ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ. Ἰδέτε τὸν πῶς εἶνε χωμένος καὶ ζαρμένος εἰς τὸ στήθος τῆς μητρὸς του. Πῶς

ΤΟΜΟΣ 14^{ος} — 12

φαίνεται ότι εἶνε εὐχαριστημένος καὶ αἰσθάνεται ὅτι εἶνε ἐξησφαλισμένος.

Ἄλλ' ἀρά γε θύ το ἀναγνωρίση ἡμέραν τινά ; θά ὀφείλῃ χάριτας εἰς τὴν φιλόστοργον μητέρα του ; Ἀρά γε καταλαμβάνει τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς μητρικὰς θωπείας ;

Ἀμ' δέ ! Δὲν ἀκούετε τὰς μεψιμοιρίας του ; — Θέλω τοῦτο . . . θέλω ἐκεῖνο . . . Κλαίει ἂν δὲν του δώσουν παρעוּתς ὅ τι ζητήσῃ. Ἡ δὺςμοιρος μήτηρ ἀμνηχανεῖ, ταρασσεται.

— Τί νὰ ἔχῃ τὸ μαῖμουδάκι μου, λέγει καθ' ἑαυτὴν μετ' ἀγωνίας.

— Ποῦ πονεῖς, πουλάκι μου ; Βέβαια θά εἶνε πολὺ ἄρρωστο, ἀφ' οὗ μουρμουρίζει, ἐν ᾧ συνήθως εἶνε χαριέστατον.

Τὴν καίμην τὴν πιθηκομητέρα ! Καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη ὁμοιάζει τὰς ἀληθινὰς μητέρας . . . σχεδιάζει διάφορα πράγματα περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου της ! . . .

Ὅφειλω δὲ νὰ σας εἰπῶ ὅτι ὁ πιθηκίσκος εἶνε αὐθαδέστατος καὶ ἰτακτότατος. Πολλάκις θυμώνει ὡς ἐάν ἦτο μικρὸν ἰτακτον παιδίον, κρυγάζει, κτυπᾷ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς γείτονας καὶ τοὺς φίλους του, οὐχὶ δὲ σπανίως τὰς ἀδελφάς του καὶ τὰς ἐξαδέλφας. Τὰς κλέπτει τὸ πρόγευμα ἢ τὸ δεῖπνόν των, κατασυντρίβει τὰ παιγνίδιά των ἢ τοὺς τα κρύπτει.

Ἄλλὰ θά εἴπητε :

— Καὶ μήπως ἔχουσι τάχα οἱ πίθηκοι παιγνίδια ;

— Ἐχουν καὶ παραέχουν· ἀλλὰ μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν τα ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ Λαγάνα ἢ τοῦ Βουγᾶ. Τὰ παιγνίδια τῶν πιθήκων εἶνε ἄλλου εἶδους, εἶνε μικρὸς κλάδος δένδρου μὲ τὸν ὅποιον παίζουν, ἢ ὀπωρικόν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Καὶ ἔπειτα εἰξεύρετε ἐκ πείρας ὅτι τὰ μικρὰ παιδία διὰ νὰ εὐχαριστηθῶν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχουν παιγνίδια πολὺ εὐμορφα καὶ πολυδάπανα.

Ἐχουν λοιπὸν καὶ οἱ πιθηκίσκοι τὰ παιγνίδια των, καὶ ἐρίζουν καὶ φιλονικοῦν δι' ἓνα οἶον δήποτε πρᾶγμα ἀσήμαντον, ἀπαράλλακτα ὅπως πολλὰ ἄτακτα καὶ κακῶς ἀνατεθραμμένα παιδία.

Ὁ πίθηκος εἶνε εὐφυής, πολλάκις μάλιστα δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶνε καὶ παρὰ πολὺ εὐφυής. Πάντοτε εἶνε ζωηρὸς καὶ ἐξυπνος καὶ προσπαθεῖ νὰ εὐρίσκῃ διάφορα παιγνίδια διὰ νὰ ἔχῃ τὰς τέσσαρας χεῖράς του εἰς ἀνέκον κίνησιν. Τὰ

δὲ παιγνίδιά του δὲν εἶνε φρόνιμα καὶ ὠφέλεια πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Κόπτει καρπούς καὶ πᾶν τὸν πετροπόλεμον μετὰ τῶν ἀτάκτων συντροφιῶν· ἂν τον ἔχετε ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, σχίζει τὰ ὀλῖα ἢ τὰ μελανώνει, συντρίβει τὰ ποτήρια ἢ πετᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον, δοκιμίζει τὴν καλλιγραφικὴν του ἱκανότητα εἰς τὰ χρώματα καὶ πυξίδα τοῦ κυρίου του ἢ τὴν μουσικὴν του ἰκανότητα εἰς τὴν κιθάραν ἢ τὸ κλειδοκύμβαλον κυρίας του, κόπτων τὰς χορδὰς. Ἐνίοτε ὁμως παθαίνει, διότι ἡ δοκιμὴ του δὲν ἐπιτυγχάνει. Λόγου χάριν θέλων νὰ μιμηθῇ τὸν κύριόν του, ὅποιον βλέπει ξυριζόμενον, λαμβάνει τὸ ξυράφι καὶ κατακόπτει τὴν παρειάν του ἐνεκα τῆς ἀξιοῦς καὶ τῆς ἀνοησίας του.

Θά μοῦ εἴπητε ὁμως :

— Καὶ τί πταίει ὁ πιθηκίσκος ἐὰν ἰτακτῇ μήπως ἐφρόντισαν νὰ τον διδάξουν καὶ νὰ του δώσουν καλὴν ἀνατροφὴν : . . .

— Πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ τὸν διδάξουν· ἐκτελῇ μικρὰς τινὰς ὑπηρεσίας, νὰ φέρῃ καφεὶνὰ φέρῃ ἐν πυρεῖον διὰ νὰ ἀνάψουν σιγάρον, φέρῃ νερόν. Ἡ μόνη δὲ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ἔσται παρὰ τοῦ κυρίου του ἦτο βῶλος ζαχαρέως ἐν δίπυρον.

Λοιπὸν οἱ πίθηκοι εἶνε ἐπιδεκτικοὶ μαθήσεως καὶ ἀνατροφῆς, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς σὰς εἶπον καὶ ἀρχῇ, τινὲς σοφοὶ λέγουσιν ὅτι οἱ πίθηκοι εἶνε οἱ πρόγονοί μας, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ τῶν πιθήκων, ὅτι οἱ πίθηκοι ὀλίγον καὶ ὀλίγον ἔγιναν ἄνθρωποι· ἄλλα ἡ γνώμη αὕτη ἀποδεικνύεται ψευδεστάτη, διότι ὅσην ἀνατροφὴν καὶ μάθησιν καὶ ἂν λάβῃ ὁ πίθηκος, δὲν ὠφελεῖται παντελῶς, πάλιν πίθηκος μένει. Ὅσον εἶνε μικρός, μανθάνει πολλὰ πράγματα, εἶνε ἡμέτερος, εἶνε εὐπειθής· ἀλλὰ, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι ὅταν μεγαλώσωμεν ἐνθυμούμεθα ὅ τι ἐμάθομεν καὶ μάλιστα τελειοποιούμεθα καὶ γινόμεθα καλλίτεροι, οἱ μικροὶ πίθηκοι ὅσον ἡλικιοῦνται καὶ μεγαλώνουν τόσοι χειρότεροι γίνονται, τόσοι αὐξάνει ἡ ἀπειθεία των, ἡ κακία των καὶ ἡ ἀγριότης των.

Τί ἀποδεικνύει τοῦτο ;

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι τοὺς λείπει κάτι τι τὸ ὅποιον ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι· τοῦτο τὸ κάτι τι ὀνομάζεται ψυχὴ, συνείδησις, ἡ ὁποία ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς νὰ προτιμῶμεν καὶ νὰ πράττωμεν τὸ καλόν. Ἐπειδὴ ὁ πίθηκος εἶνε ζῶον μιμητικώτατον, καὶ δύναται νὰ μιμηθῇ τὰ πάντα μετὰ

ὥστε ποτὲ δὲν θά δυνήθῃ ὁ πίθηκος νὰ γίνῃ ἄνθρωπος.

Εἰς τὴν κλίμακα τῶν ζώων, ἀπὸ τοῦ μεγίστου καὶ νοημονεστάτου ζώου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου· ἀπὸ τοῦ πιθήκου ἢ τοῦ ἐλεφάντος μέχρι τῶν μικροσκοπικῶν ζωυφίων τὰ ὁποῖα μόνον διὰ τοῦ μικροσκοπίου διακρίνονται, πάντα ταῦτα τὰ ζῶα σχηματίζουν μίαν ἄλυσιν ἀδιάρρηκτον. Μεταξὺ τοῦ πιθήκου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἄβυσσος, ἀδιέφορον ἂν ὑπάρχῃ μεταξύ των φυσικὴ ὁμοιότης, ἡ ἄβυσσος αὕτη εἶνε ἡ ἠθικὴ ἀνομοιότης ἢ μᾶλλον ἡ παντελής ἑλλειψις τοῦ ἠθικοῦ. Τὴν ἄβυσσον ταύτην ὁ πίθηκος οὐδέποτε θά δυνήθῃ νὰ ὑπερπηδήσῃ.

Προσπαθήσατε λοιπὸν σεῖς, ἀγαπητά μου παιδιά, νὰ μὴ σμικρύνετε τὴν ἀπόστασιν ταύτην ἢ ὁποῖα σας ἀποχωρίζει ἀπὸ τὸν πίθηκον, καὶ νὰ μὴ γίνεσθε ὡς αὐτοὶ λαίμαργοι, ἀπειθεῖς καὶ μάλιστα μοχθηροί.

Π. Ι. Φ.

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΚΑ ἑξ ἐτῶν

ΕΛΕΝΗ ἑξαδέλφη της, δώδεκα ἐτῶν.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Πατησίοις.)

ΕΛΕΝΗ. Εἶδες τί εὐμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ, Μαρίκα; αὐτὸς ὁ νερόμυλος μὲ τὸν τροχὸ του ὅλο γυρᾷ καὶ σκορπᾷ ἄφρους σὰν διαμαντόναι· τὸ ποταμάκι ἐκεῖ πέρα ποῦ τρέχει μὲ ὅλο καὶ γλυκὸ μουρμουρητὸ ἀνάμεσα ὡς τὲς ἡμέρες, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε σὰν ζωγραφιά; Τί ἀγαθόν, τί ἱσκιος, Μαρίκα μου. Ἀκοῦς καὶ τὰ ἄγρια ποῦ κελαῖδουν κρυμμένα μέσα ὡς τὰ ἄγρια; Τί εὐμορφα !

ΜΑΡΙΚΑ. Ἐμένα ὁμως δὲν μ' ἀρέσει τίποτε αὐτά.

ΕΛΕΝΗ, ἐκπληκτος. — Μπᾶ ! καὶ γιατί ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Γιατί δὲν ἔχω καρδιά νὰ τὰ ἰδῶ, εἶμαι λυπημένη, νά !

ΕΛΕΝΗ γελῶσα. — Καλέ τί μοῦ λές ;

ΜΑΡΙΚΑ μετὰ σοβαρότητος. — Γελᾷς γιατί εἶπες τί ἔχω· ἔχω μιὰ μεγάλη, μεγάλη λύπη.

δὲν θέλω νὰ τραγουδῶ, δὲν θέλω νὰ πηδῶ, δὲν θέλω νὰ τρέχω· δὲν θέλω οὔτε τὴν κουκλά μου νὰ ἰδῶ πλεῖα· θέλω νὰ κάθωμαι ὁλομόναχη σὲ μίαν ἄκρη καὶ νὰ κλαίω, νὰ κλαίω, νὰ κλαίω !

ΕΛΕΝΗ, θωπεύουσα τὴν Μαρίκαν· μετὰ τὸν συμπαθείας. — Πτωχή μου Μαρίκα· καὶ τί ἔχεις, πουλάκι μου, καὶ εἶσαι τόσο λυπημένη ;

ΜΑΡΙΚΑ, λυομένη εἰς δάκρυα. — Ἀχ ! καὶ μὲν ἔλενη...

ΕΛΕΝΗ. — Πές μου, ματάκια μου, τὸν πόνο σου νὰ λαφρωθῇ ἡ καρδεὺλά σου

ΜΑΡΙΚΑ. — Ναι· θά σοῦ τὸν πῶ. Ἀκουσε, ἔλενη. Ἡ μαμά ἐγέννησε !

ΕΛΕΝΗ. — Αἱ, κ' ἔπειτα ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Κ' ἔκαμε ἓνα παιδάκι.

ΕΛΕΝΗ. — Αἱ, κ' ἔπειτα ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Κι' ἀπὸ τότε ὅλο κλαίω.

ΕΛΕΝΗ. — Μὰ γιατί;

ΜΑΡΙΚΑ, ἀδημονοῦσα. — Οὐφ! δὲν νοιώθεις, καίμενη. (Μὲ παράπονον) Νά, γιατί δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷ πλεῖα ἢ μαμά· γιατί 'ς τὴν ἀγκαλιά τῆς μαμᾶς θᾶνε ὁ δρακούλης· γιατί ὅλα τὰ φιλιὰ, ὅλα τὰ χάδια θᾶνε γιὰ τὸν δρακούλη· κ' ἡ Μαρίκα θᾶνε παραπεταμένη σὰν ῥοῦχο ποῦ 'πάλιωσε καὶ τὸ 'πέταξαν. (Σκουπίζει τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς της).

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε, Μαρίκα μου, πῶς δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ πλεῖα ἢ μαμά σου;

ΜΑΡΙΚΑ. Κοντὰ 'ς τὸ νοῦ κ' ἡ γνῶσι! ἀφ' οὗ θ' ἀγαπᾷ τὸν δρακούλη δὲν θὰ μένη ἀγάπη γιὰ μένα. (Μετὰ βαθείας λύπης.) Καὶ ἐὰν δὲν μ' ἀγαπᾷ ἡ μαμά, τί θέλω νὰ ζῶ; καλλίτερα νὰ πεθάνω.

ΕΛΕΝΗ. — Καλὲ τ' εἶν' αὐτά, Μαρίκα; 'ς τὰ σωστά σου εἶσαι, κόρη μου;

ΜΑΡΙΚΑ. — Θέλεις κι' ἄλλο; Γιατί μ' ἔστειλε ἐδῶ 'ς τὴν ἐξοχή; Γιατί δὲν θέλει νὰ μὲ βλέπη! γιατί δὲν μ' ἀγαπᾷ, νά! πράγματα ὁλοφάνερα!

ΕΛΕΝΗ εἰρωνικῶς. — "Ετσι αἶ; "Ακουσε, Μαρίκα, νὰ σοῦ πῶ ἓνα μικρὸ παρμυθάκι. Μία φορὰ ἦτανε μιὰ μητέρα καὶ ἓνα κορίτσι· ἡ μητέρα ἐγέννησε ἓνα παιδάκι, μὰ τὸ κορίτσι δὲν τ' ἀγαποῦσε τ' ἀδελφάκι του, τὸ 'ζήλευε, κι' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ ζήλεια ἀρρώστησε· ἡ μητέρα τῷ φερε τὸ κορίτσι μιὰ 'μέρα 'ς τὴν ἐξοχή· ἦτανε ἀνοιξίς· ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὸ φῶς του 'ς ὅλο τὸν καταπράσινο κάμπο. Ἡ μητέρα τότε μοῦ ἔδειξε τὸν ἥλιο καὶ μοῦ εἶπε...

ΜΑΡΙΚΑ. — Σοῦ ἔδειξε... σοῦ εἶπε... Σὺ λοιπὸν ἦσουν τὸ κορίτσι τοῦ παραμυθιοῦ;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί, ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖνο τὸ κακὸ κορίτσι. Μοῦ ἔδειξε τὸν ἥλιο καὶ μοῦ εἶπε: «Αὐτὸς ὁ ἥλιος δίδει ζωὴ 'ς ὅλα τὰ λουλούδια· γιατί φωτίζει τὸ ἓνα ἀφίνει τὸ πλαγινὸ του 'ς τὰ σκοτεινά; "Οχι! Γιατί ζεσταίνει τὸ ἓνα ἀφίνει τὸ ἄλλο νὰ μαραθῇ; "Οχι ἔτσι εἶνε, κόρη μου, καὶ ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας. Γιατί τὴν δίνει 'ς τὸ μικρὸ παιδάκι τῆς δὲν θὰ 'πῇ πῶς τὴν παίρνει ἀπὸ το μεγαλείτερο· καὶ τὸ ἓνα ὅλη τὴν ἔχει καὶ τὸ ἄλλο ὅλη· ὅπως τὰ λουλούδια τὸν ἥλιο.» Ἐκατάλαβα πῶς μοῦ ὠμιλοῦσε γιὰ τὴ ζήλια μου κ' ἔπεσα 'ς τὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς ἐζήτησα συγχώρησι κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀρχισα νὰ τ' ἀγαπῶ τ' ἀδελφάκι μου μ' ὅλη τὴν καρδιά μου.

ΜΑΡΙΚΑ (Σκέπτεται ὀλίγον· ἐπειτα γράσιν ἐλπίδος). — Λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷ ἡ μαμά; νὰ μ' ἀγαπᾷ σὰν πρῶτα, τὴν ἀγάπη της;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί· Μαρίκα μου· ἡ ἀγαπᾷ σε· ἡ μητέρα εἶνε ἀτελείωτος· φθάνει γιὰ ὅλα διὰ ὅσα καὶ ἂν εἶνε· δὲν σοῦ δίνω εὐχὴ· ὅπως εἶνε· μὰ σοῦ ἀξίζει, κακὴ, νὰ περῶς 'ς τὸ κρεββάτι γιὰ νὰ ἰδῇς ποῖος νὰ καθήσῃ 'ς τὸ προσκέφαλό σου, ποῖα σου δίνουν τὰ ἱατρικά, ποῖα μάτια θ' ἀμείνουντα 'ς τὸ πλάγι σου...

ΜΑΡΙΚΑ, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρὰς μ' ἀγαπᾷ πάλι ἡ μαμά! θὰ μ' ἀγαπᾷ μούρχειται νὰ πηδήξω, νὰ χορεύσω, νὰ ' (Ἐξαφνὰ μένει σκεπτικὴ). Μὰ τότε γ' ἔστειλε ἐδῶ 'ς τὴν ἐξοχή;

ΕΛΕΝΗ. Δὲν μοῦ λές, Μαρίκα, ὅταν εἶναι τὸ ἀδελφάκι σου ἔδειξες χαρὰ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Δὲν σοῦ εἶπα πῶς ἤμουν λυπημένη; ἐλεγον νὰ τὸ φιλήσω, κ' ἐγὼ ἔστεκα μὲ μάτια δακρυσμένα· ἤμουν πολὺ λυπημένη· ἤθελα οὔτε νὰ φάγω...

ΕΛΕΝΗ. — Βλέπεις λοιπὸν κακὸν καὶ στον πλάσμα διατί σ' ἔστειλε ἡ μαμά 'ς τὴν ἐξοχή, ἦτο εἰς τὸ κρεββάτι ἀκόμη νοῦς της ἦτο εἰς ἐσένα καὶ εἶπε: «Ἡ μου ζήλεια, κ' εἴμπορεῖ νὰ μ' ἀρρώστησῃ τὴν στείλω ὀλίγον 'ς τὴν ἐξοχή ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα καὶ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς της· μὲ τὴν θὰ νοιώσῃ πῶς πρέπει ν' ἀγαπᾷ τ' ἰδέσθαι»

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἡ καίμενη ἡ μαμάκα! ποῦ νὰ εἶνε 'δῶ νὰ πεταχτῶ 'ς τὸ λαιμό της τὴν φιλήσω... Τί κακὴ ποῦ εἶμαι, Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ. — Ἄν θέλῃς εἴμπορεῖς νὰ μὲ Μαρίκα μου.

ΜΑΡΙΚΑ. — Τί νὰ κάνω;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐνα εὐκολο πράγμα. Ν' ἀγαπᾷς τὸ ἀδελφάκι σου. Καὶ νὰ ἰδῇς τί εὐχαρίστησις θὰ εἶσαι! Δὲν εἶνε 'ς τὸν κόσμον πρᾶγμα τὴν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν. Ν' ἀποφασίσῃς ἀγαπᾷς τ' ἀδελφάκι σου, Μαρίκα μου· ἀρχίσῃς μιὰ φορὰ θὰ τ' ἀγαπᾷς πολὺ, καὶ ἡ ἀγάπη θὰ ῥθῃ μονάχη της. Θὰ τ' ἀγαπᾷ εἶνε παιδί τῆς μαμᾶς σου· γιατί τὸ ἴδιον χεῖρ ποῦ ἐφίλησαν ἐσένα, τὸ χαῖδε ἴδια χεῖρα ποῦ ἐχαίδευσαν ἐσένα· γιατί σου τὸ ἀποκοιμίζει 'ς τὴν ἴδια ἀγκαλιά σου.

Μαρίκα, τοῦ δίνει τὸ ἴδιο γάλα ποῦ ἔδινε ἐσένα, τὸ νανουρίζει μὲ τὸ ἴδιο νανούρισμα ποῦ νανουρίζει ἐσένα, τὸ ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἴδια καρδιά ποῦ ἀγαπᾷ ἐσένα. Θὰ τ' ἀγαπᾷ γιατί θὰ ἔχετε ἴδιες ἰδιες χαρὲς καὶ ἴδιες λύπες. Θὰ ἀγαπᾷς γιατί εἶνε ἀδελφάκι σου!

ΜΑΡΙΚΑ, ἐτοιμαζομένη ν' ἀναγνώσῃ. — Αἰ, ναί, αὐτὸ θὰ κάμω

ΕΛΕΝΗ. Τί πράγμα; "Ωρα καλὴ! Καὶ γιὰ ὅσο βιαστικὴ;

ΜΑΡΙΚΑ. Πάγω 'ς τὸν κῆπό σας· νὰ κόψω ὠραία

λουλούδια νὰ κάμω μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη· καὶ θὰ τὴν πάγω τῆς μαμᾶς καὶ θὰ τῆς 'πῶ: «Μαμάκα, σ' ἀγαπῶ πολὺ, καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾷς γιατί δὲν εἶμαι πλεῖα κακὸ κορίτσι· κ' ὕστερα θὰ πάγω 'ς τὴν κούνια τοῦ δρακούλη· θὰ φιλήσω τὸ παχουλὸ προσωπάκι του, θὰ τοῦ χαϊδεύσω τὸ πηγουνάκι του γιὰ νὰ μοῦ χαμογελάσῃ, καὶ θὰ τοῦ πῶ: Σ' ἀγαπῶ, γιατί εἶσαι ἀδελφάκι μου!

(Ἐν Χαιδεύσει)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ

Σὰν πέφτει ἔξω χιόνι
Καὶ τὰ πουλιὰ παγώνει
Στοῦ δένδρου τὰ κλαδιά,
Ἀπ' τὰ παράθυρά τους
Τὸ βλέπουν μὲ χαρὰ τους,
Τὰ πλούσια παιδιὰ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ ζεσταίνει
Φωτῖτσα φουντωμένη
Καὶ γόρεμα ζεστό,
Ἐπάνω 'ς τὰ στρωσίδια
Ἀρχίζουν τὰ παιγνίδια
Μὲ στόμα γελαστό.

Παιδιὰ εὐτυχισμένα,
Ὅπου χαριτωμένα
Τὰ χρόνια σας περνοῦν,
Σκεφθῆτε 'ς τὴν χαρὰ σας
Πῶς ἄλλα ὁμοιά σας
Κρυόρουν καὶ πειροῦν.

"Ω, ναί! πολλὰ παιδάκια
Εἰς χαμηλὰ σπιτάκια
Δαρμέν' ἀπ' τὸν βοριά,
Μὲ δακρυσμένον μάτι
Ζαρόρουν 'ς τὸ κρεββάτι
Χωρὶς παρηγοριά.

Παιδιὰ εὐτυχισμένα,
Κ' ἐκεῖνα τὰ καίμενα
Ἄς παρηγορηθοῦν.
Ἀπλῶστε τὸ χεράκι
Καὶ δώστε τοὺς φωμῖνα
Φωτιά νὰ ζεσταθοῦν.

ΔΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 168.)

Καὶ σὺ ὠρκίσθης ψευδῶς, ἀνέκραξεν ὁ καλὶφης με φωνὴν φοβερὰν, ἀπειθυνόμενος πρὸς τὸν ἔμπορον ὅστις πελιδνὸς ἔτρεμεν ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ἀλλάχ, ἀλλάχ, ἐστέναξεν οὗτος, δὲν θέλω νὰ διαψεύσω τὸν μέγαν βεζύρην· βεβαίως ὁ λόγος του εἶνε ἀξιόπιστος, ἀλλὰ ἐν τούτοις... ἴσως... αὐτὸ συμβαίνει... ἀπατάται κανεὶς ἐνίοτε. Ἄ! ἄπιστε Σαῖτ, θὰ ἔδωκα χιλίας λίρας διὰ νὰ τὸν ἔχω ἐδῶ. Θὰ ὁμολόγῃ τὸ ἔγκλημά του.

— Τί ἀπεφάσισες λοιπὸν δι' αὐτὸν τὸν Σαῖτ; ἠρώτησεν ὁ καλὶφης τὸν δικαστὴν· ποῦ εὐρίσκεται τώρα;

— Συμφώνως μὲ τὸν νόμον, ἐτραύλισεν οὗτος, τὸν κατεδίκασα εἰς ἰσόβιον ἔξοριαν.

— ὦ Σαῖτ, παιδί μου, δυστυχὲς παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατὴρ μετὰ λυγμῶν.

Ἄλλ' ὁ Καλούμ, φωνάζων δυνατώτερα ὅλων, ἐπανελάμβανε μετ' ἀπελπιστικῶν χειρονομιῶν. «Μάλιστα, χιλίας λίρας, δέκα χιλιάδας θὰ ἔδωκα διὰ νὰ εἶνε ἐδῶ ὁ Σαῖτ.

— Ἐλθέ λοιπὸν, Σαῖτ, ἀνέκραξεν ὁ καλὶφης, ἐλθέ νὰ ἀποστομώσῃς τοὺς κατηγοροὺς σου.»

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν, εἰς τὴν θεὰν τοῦ νέου, ὁ ἔμπορος καὶ ὁ δικαστὴς ἔμειναν ἀπολιθωμένοι, ὡς ἐὰν εὐρίσκοντο ἐνώπιον φαντάσματος· περιφέροντες τοὺς ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς των ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, προσπαθοῦντες νὰ ὁμιλήσωσιν ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκστομίζωσι παρὰ ἀνάρθρους ἤχους, ἐγονάτισαν τέλος πάντων κτυπῶντες τὸ ἔδαφος μὲ τὸ μέτωπόν των. Ἄλλ' ὁ καλὶφης ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάκρισίν του μετὰ ἀκάμπτου αὐστηρότητος:

«Καλούμ, ὁ Σαῖτ εἶνε ἐνώπιόν σου, σὲ ἐκλεψε;

— Ὁχι, ὀχι, χάρις, ἐφώναξεν ὁ ἄθλιος.

— Κατῇ, πρὸ ὀλίγου ἐπεκαλεῖτο τὸν νόμον· ὁ νόμος παραγγέλλει νὰ ἀκούωμεν πάντα κατηγορούμενον ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν εἶνε καὶ ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἔπραξεν ἔγκλημα. Διατάττει πρὸ πάντων νὰ καταδικάζωμεν μόνον τοὺς ἐνόχους. Ποῖαν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ Σαῖτ εἶχες;

— Μόνον τὴν μαρτυρίαν τοῦ Καλούμ. Ἠρκεσθὴν εἰς αὐτὴν διότι ἦτο ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.

— Καὶ λοιπὸν σὲ διώρισα δικαστὴν καὶ σὲ ἔθεσα ὑπεράνω ὅλων διὰ νὰ ἀκούῃς μόνον τοὺς καθὼς πρέπει; ἀνέκραξεν ὁ καλὶφης μὲ εὐγενὲς

κίνημα ὀργῆς. Σὲ ἐξορίζω διὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τὴν νῆσον. Θὰ μελετήσῃς ἐκεῖ τί ἐστὶ τὸ σὺνῃ καὶ ποῖα καθήκοντα ἐπιβάλλει εἰς τοὺς οἱ ὅποιοι τὴν ἀπονέμουν.

«Ὅσον ἀφορᾷ σέ, ἄθλιε! εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα, ἀνδρὲ πανοῦργε, ὅστις τὸν ἐθνήσκοντας, ὀχι ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, διὰ νὰ τοὺς κάμῃς δούλους σου, προσέφερε ὀλίγου δέκα χιλιάδας λίρας, ἂν ὁ Σαῖτ σιαζέτο καὶ ἐμαρτύρει. Θὰ πληρώσῃς ἀμείψον αὐτό.»

Ἡ Καλούμ πλήρης χαρᾶς διότι τὸσον ἀπλησάσσετο, ἦτο ἔτοιμος νὰ γονατίσῃ καὶ χριστήσῃ διὰ τὴν ἐπιείκειάν του τὸν κατὰ τὸν οὗτος προσέθηκε: «Ἐκτὸς τούτου, κατιμωρίαν διὰ τὸν ψευδῆ ὄρκον σου τὸν ὅποιος διὰ τὰς ἑκατὸν λίρας, πρὶν ἢ ἐξέλθῃς τὸν πόδα.» Φοβερὸς μορφασμὸς συνέσπασε τὸ σῶπον τοῦ Καλούμ. Ἀκόμη, ἐξηκολούθησε καλὶφης, ἀφήνω εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σαῖτ εἰς τὴν κατοχὴν του ὁλόκληρον τὸν στήμα σου καὶ σὲ ὡς ὑπηρετὴν, ἢ νὰ ζητήσῃς λίρας δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας εἰς τὸ στήμα σου.

— Ἀφήσατε, ἀφήσατε τὸν ἄθλιον αὐτόν· εὐγενέστατε καλὶφῃ, εἶπεν ὁ νέος· δὲν θέλω ποτε ἀπὸ ὅσα τῷ ἀνήκουν.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Χαρούν, θέλω νὰ ἐμὴν δι' ὅλα τὰ βάσανα τὰ ὅποια ἡ φιλία τοῦ ἄθλιου αὐτοῦ σοὶ ἐπροξένησε. Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἐκλέγῃς, ἐκλέγω ἐγὼ διὰ δέκα λίρας καθ' ἐκάστην. Δύνασαι νὰ ὑπὸ τὸν χρόνον τὸν ὅποιον διήλθες εἰς τὴν χάσιν αὐτῆς τῆς ἐχίδνης. Ὁ ἔρωσ του πρὸς τὸν καλὶφῃν εἶπε: «Ὁ καλὶφῃς, ἂν κακὸν ἦτο ἡ ἀπόδειξίς σου, καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τὸν καλὶφῃν ὁ ψευδὴς ἔμπορος καὶ ὁ ἀνάξιος δικαστὴς παρῆσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ἐν τῷ μέσῳ τῶν καγγαλῶν τοῦ πλήθους.

Ὁ Χαρούν ὠδήγησε τότε τὸν Βενεζάρ καὶ τὸν υἱὸν του εἰς τὴν μᾶλλον μεμονωμένην αἰθούσαν ἀνακτόρων, ἐκεῖ δὲ ὁ ἴδιος διηγήθη εἰς τὸν

ρόντα τὸ παράδοξον γεγονός κατὰ τὸ ὅποιον ἐγνώρισε τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἱκανότητά καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Σαῖτ. Ὁ Βενεζάρ ἔκλαιεν ἀπὸ χαρὰν ἀκούων τὴν διήγησιν ἐκείνην ἡ ὁποία διεκόπτετο ἐνίοτε ἀπὸ ἤχον ῥαβδισμῶν καὶ ὑποκώφους στεναγμούς· τὸ διάμεσον αὐτὸ ὠφείλετο εἰς τὸν κύρ Καλούμ Μπέκ εἰς τὸν ὅποιον ἐπέβαλλον τὴν ποινὴν τῶν ἑκατὸν ῥαβδισμῶν τοὺς ὁποίους ἐπαξίως εἶχε κερδίσει.

Ὁ Βενεζάρ προσκληθεὶς παρὰ τοῦ καλὶφου ν' ἀποκατασταθῇ εἰς Βαγδάτην, πλησίον τοῦ υἱοῦ του, ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν πρότασιν τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει. Εἶχεν ὑποστῇ ἐσχάτως σκληρὰς θλίψεις διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ υἱοῦ του, ὥστε εὐχαρίστως ἐδέχθη νὰ μὴ ἀφήσῃ πλέον τὸν ἀγαπητόν του υἱόν, τὸ χάσμα τῶν λευκῶν του τριχῶν.

Ἐκτοτε ὁ Σαῖτ ἐξῆσεν ὡς πρίγκιψ εἰς τὰ ἀνάκτορα τὰ ὅποια ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Χαρούν τῷ ἐδώκεν, ἀγαπώμενος ὑπὸ τὸν ἡγεμόνον του, τιμώμενος ὑπὸ πάντων καὶ ἔχων μεταξὺ τῶν προσφιλεστέρων φίλων του τοὺς ἀδελφούς τοῦ καλὶφου καὶ τοὺς υἱούς τοῦ μεγάλου βεζύρου. Ἡ γλυκύτης του, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ γενναιότης του κατάρθρωσαν ἐπὶ τέλους νὰ ἀφοπλίσουν τὸν φόβον, τὸ δηλητηριώδες αὐτὸ παράσιτον τὸ ὅποιον προσκολλᾶται εἰς πᾶν ὅ,τι ἀνυψοῦται... Κατάρθρωσε νὰ κατακτῇ συγχρόνως πρᾶγμα σπάνιον, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του, ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον εἰς τὴν Βαγδάτην ἦτο ὡς παροιμιώδης φράσις νὰ εὐχῇται τις εἰς ἄλλον νὰ ἔχῃ τὴν τύχην καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Σαῖτ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Βενεζάρ.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ ἱπποτικὴ ἱστορία τοῦ Σαῖτ καὶ αἱ τραγικοκομικαὶ αὐτοῦ περιπέτειαι διεσκέδασαν πολὺ τοὺς ὁδοιπόρους οἱ ὅποιοι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ἀρκετὸν ἀκόμη χρόνον νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν, ἐνῶ συγχρόνως ἐκάπνιζον καὶ ἔπινον τὸν καφέν των, τὸ ἀναπόφευκτον αὐτὸ παρακολούθημα τῆς ὁμιλίας παρα τοῖς ἀνατολίταις.

Κατόπιν ἐχωρίσθησαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον πρὶν ἐπαναλάβωσι τὸν δρόμον των, καθότι ὑπελείπετο ἀκόμη ἀρκετὸν διάστημα μέχρι τοῦ

Καίρου. Ἀλλά, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, παρετήρησαν αἰφνης ὅτι ὁ νέος αὐτῶν φίλος Σελὶμ Βηρούχ ἀπυσίαζε, τὸν ἐζήτησαν πανταχοῦ μὲ μεγάλας φωνάς, ἀλλ' οὐδεμία φωνὴ ὑπεκρίθη εἰς τὴν ἰδικὴν των καὶ ἔκαμναν διάφορα σχόλια διὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἐξαφάνισιν. ὅταν ὁ ὁδηγὸς παρουσιασθεὶς εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἐνῶ ἀκόμη ἐκοιμῶντο ὁ ξένος διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσι τὸν ἵππον του, προφασίζόμενος κατεπεύγουσαν ὑπόθεσιν ἣτις τὸν ἠνάγκαζε ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τοῦ κερβανίου. «Ἀλλά, προσέθηκεν ὁ ὁδηγὸς μετὰ τινος πανουργίας δὲν γνωρίζω τί ὑπόθεσις εἶνε αὐτή, διότι ἀντὶ νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Καίρου, ἔδραξε τὸν γαλινὸν καὶ ὠρμησε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐρήμου· οἱ ἔμποροι ἐθεώρουν ἄλλήλους, ἐρωτῶντες τί ἐσήμαινεν αὐτό.

«Το κατ' ἐμέ, ἐπανελάθεν ὁ ὁδηγὸς, δὲν ἔχω παράπονα ἀπὸ αὐτόν, διότι ἂν τῷ παρέσχον ὑπηρεσίας, με ἀντήμειψε γενναίως· ἀλλὰ, ἀνέκραξεν ὁ φλύαρος, ἔχω καὶ κατὰ τὸ ὅποιοι μοὶ ἐνεχείρισεν διὰ νὰ τὸ δώσω εἰς σᾶς, αὐθέντα.» Καὶ ἐρευνήσας εἰς τὴν ζώνην του ἐξήγαγε ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Λεζάχ· οὗτος ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ ἀνέγνωσεν ὑψηλοφώνως τὰ ἐξῆς:

«Εἰδοποιήθεις ἀπὸ τοὺς προσκόπους μου περὶ τῆς διαβάσεως τοῦ κερβανίου καὶ γνωρίζων ὅτι σὺ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ξένου μου εὐρίσχεσθαι μετὰ τῶν ὁδοιπόρων, ἠθέλησα νὰ σᾶς φιλοξενήσω ὅπως μὴ συμβῇ ἐπὶ σοὶ καὶ τῶν λοιπῶν κανὲν ἀπεικατὸν καθ' ὁδόν. Ἐπειδὴ ἦτο πιθανὸν νομαδικὴ τις φυλὴ νὰ σᾶς βλάβῃ ἢ σᾶς κλέψῃ κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐρήμου, ἦλθον πρὸς σᾶς μετημφιεσμένοι καὶ συνοδοιπόρησα μαζί σας ὅπως προστατεύσω τὴν πορείαν σας. Εὐρίσκεσθε εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου σας ὥστε ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσεν. Ὑγιαίνετε. Αἱ ὠραῖαι στιγμαὶ τὰς ὁποίας διήλθομεν ὁμοῦ ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ γλυκεῖαι, διότι με ἔκαμναν νὰ λησμονήσω πρὸς στιγμὴν τὸ σκοτεινὸν πεπρωμένον μου. Ἐπανελθετε εἰς τὰς οἰκογενεῖας σας, σεῖς τῶν ὁποίων τὴν ζωὴν νύλλογησεν ὁ προφήτης. Μεταβαίνω εἰς συνάντησιν τῆς συμμορίας μου, ἐγὼ, ὁ ἐξόριστος ἐκ τοῦ κόσμου, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου. Μεβρούχ.»

ΩΡΜΗΣΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Κραυγή εκπλήξεως επηκολούθησε την ανάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἣτις ἐξέπληξεν ἰδίᾳ τὸν φλύαρον ὁδηγόν, ὅστις, καθὼς ὅλοι οἱ σπουδαῖοι βλάκες οὔτινες ἔχουν τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζουν τὰ πάντα, προσεπάθησε νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς κατὶ εἶχεν ὑποπτευθῇ.

«Κύριε ὁδηγέ, εἶσαι ἓνας καυχησιάρης, τῷ εἰ-

πεν ὁ Μούλει· Ἀλλὰ πῆγαινε νὰ φροντίσῃς τὴν ἀναχώρησίν μας, διότι ἀπόψε πρέπει νὰ μηθῶμεν εἰς τὸ Κάϊρον.»

ΡΑΦ.

(Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑ)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΒΑΝΙΟΥ

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΘΑ ΕΙΝΕ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

Εἶδετέ ποτέ σας νοστιμώτερον θέαμα παρὰ τὸ εὐμορφὸν πρόσωπον μικροῦ παιδίου φρονίμου ;

«Οχι, βέβαια.

Εἰς τοῦ φρονίμου παιδίου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντανακλᾶται τὸ γλυκὺ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μειδιάματό του εἶνε μειδιάμα ἀγγελικόν.

Πάντες το βλέπουσι καὶ αἰσθάνονται χαρὰν μεγάλην.

Ὁ Δημητράκης εἶνε λοιπὸν παιδίον φρόνιμον· ἀλλὰ ἡμέραν τινὰ δὲν εἰξεύρω πῶς τοῦ κατέβη νὰ θυμώσῃ, ὃ ἐστὶ νὰ ἀσχημίσῃ.

Ἰδοὺ δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐθύμωσεν ὁ Δημητράκης.

Τὸν ἐπῆγαν εἰς τῆς μάμμης καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐτυχε νὰ ἀνοίξῃ ἡ ὑπηρετρία τὴν σκευοθήκην καὶ εἰς τὴν ἐπάνω θέσιν εἶδεν ὁ Δημητράκης μῆλον ἐξαίσιον καὶ κόκκινον ὡς αἱ παρειαί του.

Ὁ Δημητράκης ἐξαπλώνει τὰς χεῖρας καὶ ἐκβάλλει κραυγὴν ὀξυτάτην. Καὶ ὅμως εἰξεύρει νὰ ὀμιλῇ, καὶ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ ὀμιλήσῃ ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ το ζητήσῃ καὶ νὰ εἴπῃ :

— Μοῦ δίνετε αὐτὸ τὸ μηλαράκι ;

Καὶ ἡ μάμμη τοῦ θά τοῦ το ἔδιδε μετὰ χαρᾶς, διότι θά τοῦ ἔβλεπε φρόνιμον.

Ἀλλὰ ὁ κύρ Δημητράκης ἐφώναζε δυνατὰ.

— Ἐλα καὶ μὴ φωνάζῃς σὰν ἀνόητος. Ὅταν θέλουν κάτι τι τὰ καλὰ παιδάκια, τὸ ζητοῦν φρόνιμα φρόνιμα, δὲν φωνάζουν.

Δὲν τα ἀκούει αὐτὰ ὁ κύρ Δημητράκης, δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια, καὶ ἐπιμένει διότι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν δὲν τοῦ κάμνουν τὸ θέλημά του.

Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κραυγάζῃ. Στραβώνει τὸ ροδόχρουν καὶ νοστιμὸν στόμα του, τὸ βλέμμα του θολώνει, ἡ φωνή του γίνεται ἐξαλλος καὶ τρέμει ὅλον τοῦ τὸ σῶμα.

— Τὸ μῆλο ! τὸ μῆλο!! τὸ μῆλο!!! τὸ σὲλῳ!! τὸ σὲλῳ!!!

Ἡ μάμμη κλείει τὴν σκευοθήκην καὶ λαμβάνει τὸ πλέξιμόν της χωρὶς καθόλου νὰ ταράσσῃ καὶ ἡσυχὰ ἡσυχὰ καὶ σοβαρὰ λέγει·

— Ὅταν εἶνε φρόνιμος ὁ Δημητράκης θὰ το δώσω.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς τύραννος ἀγρὸν ἠγόρασεν. Ἡ μάμμη μένει, ἐπιμένει καὶ ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀπάθειαν τοῦ παιδίου.

Περίεργον πρᾶγμα ! ὁ ἑγγονός της κλαίει ὀδύρεται καὶ αὐτὴ κάθηται καὶ πλέκει ἀπαθῆστα.

Μήπως ἐκωφάθη ἡ μάμμη καὶ εἶνε ἀνάγκη φωνάζῃ περισσότερον ὁ ἑγγονός της διὰ νὰ ἀκούσῃ ;

Ἀς δοκιμάσῃ ὀλίγον νὰ φωνάζῃ δυνατῶς. Καὶ παρעוῦς ἡ οἰκία ὅλη σείεται ὡς νὰ γίνετο σεισμός, τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων τρίβοι, ὁ γάτος τρομάζει καὶ φεύγει περίφοβος, καὶ ὁ κρὸς ἄτακτος κυλιέται κατὰ γῆς καὶ περιστρέφεται ὡς ὄφις.

Τώρα εἰπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, εὐρίσκει τὴν παραμικρὰν ὁμοιότητα μετὰ τοῦ μικροῦ καὶ χαριεστάτου Χερουβὶμ καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ καὶ ἀσχημοτάτου δαίμονος!

Εἶνε φοβερὰ ὠργισμένος ὁ Δημητράκης ὅμως ἔχει τὸν νοῦν τοῦ καὶ εἰς τὸ μῆλον σκέπτεται : «Τὸ σὲλῳ τὸ μῆλο καὶ σὰ μοῦ δώσουν ! Ἀς φωνάξω.»

Ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχουσι καὶ τὸ τέλος τοῦ φρονίμου περιμένετε ὀλίγον καὶ θὰ ξεθυμώσῃ.

Ἀκόμη εἶνε ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ τάπητος κυλιέται ἀσθμαίνων καὶ ἀποκαμωμένος. Δὲν πλέον δύναμιν νὰ φωνάζῃ.

Κρίμα ἔς τὸν κόπον τοῦ, κρίμα ἔς τὴν φωνήν του, δὲν τοῦ το ἔδωκαν τὸ μῆλον!

Κατ' ὀλίγον τὰ δάκρυά του ἐστέγνωσαν, οἱ λυγμοὶ ἔπαυσαν!

Δὲν κατώρθωσε τίποτε, ἐνίκηθη καὶ το ἐνόησε καλλίστα. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι ὁ μικρὸς Δημητράκης εἶνε παιδίον ἀφιλότιμον, τοῦναντίον μάλιστα ἔχει καὶ ἔχει φιλοτιμίαν πολλήν, καὶ θὰ

τοῦ μικροῦ ἑγγόνου της, καὶ εἶδε τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιάν του, ἀφίνει παρעוῦς τὸ πλέξιμόν της, τρέχει εἰς τὴν σκευοθήκην, τὴν ἀνοίγει, λαμβάνει τὸ ποθητὸν μῆλον καὶ το προσφέρει πρὸς τὸν Δημητράκην λέγουσα :

— Νά, πουλάκι μου, τὸ μηλαράκι. Σοῦ το

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΘΑ ΕΙΝΕ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

αἰσθανθῇ τὸ φοβερὸν σφάλμα τοῦ καὶ θὰ μετανοήσῃ.

Καὶ ἰδοὺ μετενόησε, καὶ διὰ φωνῆς γλυκυτάτης εἶπε στεναζὼν :

— Ὁ Δημητράκης θὰ εἶνε φρόνιμος.

Ἡ μάμμη καθὼς ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνήν

δίδω διότι εἶσαι φρόνιμος.

Καὶ παρעוῦς ἐφάνη πάλιν τὸ μειδιάμα εἰς τὸ ἀγγελικὸν καὶ γλυκύτατον στόμα τοῦ Δημητράκη, ὅστις ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἔμαθεν ὅτι ὅστις θέλει μῆλον πρέπει νὰ εἶνε φρόνιμος.

Π. Ι. Φ.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου λήγει τὸ 10^{ον} ἔτος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Φιλοτιμούμενοι νὰ καταστήσωμεν τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀντάξιον τῆς περὶ αὐτοῦ ἀρεῖς ιδέας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Πανελληνίου θέλομεν ἐπενέγκει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους 15 οὐσιώδεις βελτιώσεις μελλούσας νὰ καταστήσωσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἔτι μᾶλλον ἀξιολογὴτον ἀδιάσπαστον σύντροφον πάσης ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κατὰ τὸ 11^{ον} 1889 παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των πέμποντες ἡμῖν τὸ τιμὸν τῆς συνδρομῆς. Δι' ἑκάστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν σημαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐνωρίτερον, ἐνῷ τοῦναντίον ἡμᾶς ἡ ταχεῖα καὶ ἄμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας, καὶ ἀπὸ σπουδαίων ἀπώλειαν χρόνου, εἰς ἀνταλλαγὴν ἑλληνογραφίας καὶ εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατρίβοντο, ἐνῷ ἐπωφελέστερον δι' αὐτοὺς τοῦτους τοὺς συνδρομητὰς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν τὸν χρόνον μας εἰς τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδόλως λοιπὸν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου καὶ οἱ ἀγαπῶντες πράγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ μορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησίν μας ταύτην, πέμποντες ἡμῖν μὲ πρώτην εὐκαιρίαν τὸ τιμὸν τῆς συνδρομῆς των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Εἰς πάντα παλαιὸν ἢ νέον συνδρομητὴν προ- λει νὰ τοὺς βλέπῃ πάντοτε χαρούμενους πληρώνοντα τὴν συνδρομὴν του διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ λαστούς, διὰ τοῦτο τοῦ ἔτους 1889 πρὸ τῆς 15^{ης} προσεχοῦς Φεβρουαρίου

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΔΩΡΟΝ

τὸ ἐκδοθησόμενον τὴν 10 Ἰανουαρίου ἐκ σελίδων 128 κομψότατον βιβλίον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

συλλεγθὲν καὶ ἐκδιδόμενον ὑπὸ

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΥΔΡΑΙΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Τὸ βιβλίον τοῦτο, τοῦ ὁποῦ ὁμοίον οὐδέποτε ἐξεδόθη ἐν Ἑλλάδι, εἶνε προσωρισμένον νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην μικρῶν καὶ μεγάλων, πτωχῶν καὶ πλουσιῶν, παντὸς φύλου, πάσης τάξεως, πάσης ἰδιοσυγκρασίας. Θὰ εἶνε τὸ χαϊδεμένον βιβλιαράκι πάσης οἰκογενείας. Ἐκαστος ἀφ' οὗ τὸ διαβάσῃ δέκα τοῦλάχιστον φορὰς διὰ τὸν ἑαυτὸν του θὰ θέλῃ νὰ τὸ διαβάξῃ καὶ εἰς κάθε φίλον του εἰς κάθε ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ μὴ τὸν βλέπῃ λυπημένον καὶ μελαγχολικόν ἀλλὰ χαρούμενον καὶ γελαστόν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀγαπᾷ τοὺς συνδρομητὰς της καὶ θέ-

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» εἰς πάντα παλαιὸν ἢ νέον συνδρομητὴν πληρώνοντα ἡμῖν τὴν συνδρομὴν του διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ 1889 πρὸ τῆς 15^{ης} Φεβρουαρίου.

ΠΡΟΣΕΤΙ

εἰς πάντας τοὺς προπληρώνοντας ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1889 πρὸ τῆς 15^{ης} Φεβρουαρίου

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΝ

νὰ ἀποκτήσωσι μὲ τὸ ἡμῖν σχεδὸν τῆς ἀξίας τοὺς μέχρι τοῦδε ἐκδομένους τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ εἴτε πάντα εἴτε τινὰς μόνον ἐξ αὐτῶν, εἴτε καὶ ἐν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσι. Τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τῶν τόμων τούτων, ἥτις ἰσχύει μέχρι τῆς 15^{ης} Φεβρουαρίου καὶ μόνον, δίδομεν προπληρώνοντας ἡμῖν πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1889, εὐχόμενοι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας ἐν τῇ συναποστελλομένῃ μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀγγελίας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ